

Deset dnů v horní místnosti

Mark A. Finley

Obsah:

1. den – Vážné prosby
2. den – Hlubší víra
3. den – Pokání vycházející ze srdce
4. den – Čestné a upřímné vyznání
5. den – Laskavé a jednotné společenství
6. den – Sebezkoumání
7. den – Obětavá pokora
8. den – Poslušné podřízení
9. den – Radostné díkuvzdání
10. den – Svědectví se zápallem

Úvod

Vítám vás na duchovní cestě do „horní místnosti“. Chci vás ujistit, že jít do „horní místnosti“ potřebujete. Pokud tak učiníte, poznáte, že vás čeká jedno z největších biblických objevů vašeho života. Během studia jednotlivých kapitol této skromné publikace objevíte to, co je nutné k přípravě, abyste obdrželi moc Ducha svatého v její plnosti. Budeme spolu studovat instrukce z inspirovaných zdrojů na téma: Co mám udělat, abych přijal zaslíbený dar Ducha svatého a jak mám žít každodenní život pod jeho vedením a zmocněním.

Podívoval ses už někdy nad tím, proč měli učedníci tak pevnou víru až na smrt? Co jim dalo takovou odvahu zvěstovat evangelium ve všech koutech světa navzdory nepředstavitelným překážkám? Jak to, že byli po letnicích tak jiní? Petrovy sebevědomé projevy byly ty tam a místo nich zde byla ochota sloužit a schopnost mocně zvěstovat. Tomášovy pochybnosti se změnily ve víru pevnou jako skála. Také Jakub a Jan, synové hromu, byli naprosto jiní. Stali se pokornými služebníky Pána Ježíše. Matouš, vypočítavý celník se změnil ve věrného „zapisovatele“ evangelia. A Marie, žena špatné pověsti se stala oddaným bojovníkem kříže. Tu dramatickou změnu v jejich životě způsobily letnice. A můžeš si být jistý, že letnice mohou změnit i tvůj život. Učedníci naplnění mocí Ducha svatého změnil svět. V několika málo desetiletích přinesli evangelium až na kraj římského impéria. Ale copak Ježíš slíbil dát dar Ducha svatého pouze apoštolům? Bylo vylití síly z nebe limitováno pouze na ně? Anebo má Bůh dostatek Ducha svatého i pro každého z nás? Mluvíme-li o zaslíbení letnic, nezapomeňme na výrok apoštola Petra, který kdysi prohlásil: „neboť to zaslíbení platí pro vás a vaše potomky i pro všechny, kdo jsou daleko – kohokoli povolá Hospodin, náš Bůh.“ Skut.2,39

Elen Whiteová potvrzuje, že dar Ducha svatého je zaslíben i nám, když píše v knize „Skutky apoštolů“: „Čas, který od té doby uplynul, naprosto nic nezměnil na zaslíbení, které dal Kristus svým učedníkům. Když se s nimi loučil, slíbil jim poslat Ducha svatého, jako svého Zástupce. Není to způsobeno nějakým omezením ze strany Boha, že bohatství milosti Boží neplyne proudem na zem na lidi. Jestliže se zaslíbení nevyplňuje tak, jak by mělo, je to proto, že si lidé zaslíbení Božího neváží tak, jak by měli. Kdyby po něm všichni toužili, byli by všichni naplnění Duchem. Kde lidé málo dbají na potřebu Ducha svatého, tam se objevuje duchovní vyprahlost, duchovní tma, duchovní úpadek a smrt. Kde se mysl zabývá věcmi méně významnými, tam se nedostává božské moci, jež je nezbytná pro růst a rozkvet církve a která sebou přináší všechna další požehnání. Nyní nám chybí a přitom jsou nám nabídnuta v neomezeném množství.“ (AA 50)

Bible i spisy Ducha prorockého jasně potvrzují, že zaslíbení Ducha sv. patří také každému z nás. Bůh touží i dnes vylít Ducha svatého na svoji církev. To, že Duch svatý nebyl dosud vylit v plné míře a dílo nebylo dokončeno, není kvůli omezení ze strany Pána Boha. Celé nebe čeká na boží lid, kdy podnikne potřebné kroky, aby obdržel sílu Ducha svatého a dokončil kázání evangelia.

V tomto sešitě se pokusíme navštívit horní místnost a budeme studovat, jaké nezbytné kroky jsme povinni udělat, abychom mohli přijmout dar Ducha svatého i my v době konce. Každá kapitola obsahuje tři základní oddíly: **Prozkoumání Boží rady, odpověď na Boží radu a aplikace Boží rady**. Budeme se spolu snažit prozkoumat, jak učedníci připravovali svá srdce, než dostali dar Ducha svatého. Ke studiu nám poslouží Bible a spisy Ducha prorockého. Je mojí prosbou, abyste při probírání této publikace byli naplnění Duchem svatým a prožili život proměňující zkušenost. Modlím se, aby Bůh vás zmocnil a mohli jste se stát mocnými svědky v tomto rozhodujícím údobí světové historie.

Proč jsou letnice tak významné?

Den letnic byl v židovské historii nesmírně významný. Byl to padesátý den po hodu beránka, který připomínal dvojí: jednak jarní žeň v palestinském zemědělském cyklu a také vydání zákona Božího na hoře Sinaj, k němuž došlo padesátý den poté, co Izraelci vyšli z Egypta. Křesťanům navíc připomíná sestoupení Ducha svatého. Někteří považují letnice za den narození křesťanské církve. Po své smrti a vzkříšení se Pán Ježíš čtyřicet dnů učedníkům zjevoval. (Skut.1.3.) Prikázal jim čekat v Jeruzalémě, dokud nepřijmou zaslíbené zmocnění Duchem svatým, předpověděné v knize Joele 2,28. „Na všechny pak vyleji svého Ducha. Vaši synové a dcery budou prorokovat, vaši starci budou mívát sny a vaši mladíci vídat vidění. Ano, i na otroky a otrokyně vyleji svého Ducha v oněch dnech.“ V knize Skutků apoštolských pak čteme: „Přijmete ale moc Ducha svatého přicházejícího na vás a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku, v Samaří a až na konec světa.“ (Sk.1,8)

Učedníci pochopili význam Kristova příkazu a poslušně v Jeruzalémě čekali. V horní místnosti se modlili, činili pokání ze svých hříchů, vyznávali nedostatek víry, pokořovali vlastní srdce a podřizovali svůj život vlivu Ducha svatého. Bohem inspirovaná EGW popisuje, co se dělo během těch deseti dnů, zatímco byli spolu. „Po nanebevstoupení Krista se učedníci shromáždili na jednom místě, aby společně prosili a předkládali Bohu své modlitby. Po deseti dnech zkoušky vlastních srdcí a poddání se důslednému sebezkoumání, byla připravena cesta pro Ducha svatého. Teprve pak mohl přijít a vejít do čistých a posvěcených svatých srdcí.“ (Evangelizace 698).

Křesťanská církev začala existovat prosbou o dar Ducha svatého. Můžeme hovořit o dětství církve, která přišla o osobní přítomnost Pána Ježíše. Těsně před svým nanebevstoupením přikázal Pán Ježíš učedníkům kázat evangelium po celém světě.

Učedníci, poslušni svého Mistra, se vrátili do Jeruzaléma a deset dnů se modlili o naplnění Božího zaslíbení. Těchto deset dnů byly dny hlubokého zpytování srdce. Učedníci odložili všechny rozdílnosti, které mezi nimi existovaly, a přimkli se k sobě v křesťanském společenství. Po deseti dnech Pán naplnil své zaslíbení úžasným vyjitím svého Ducha. Když byli všichni shromážděni v harmonii na jednom místě, modlili se a prosili - zaslíbené požehnání přišlo!

Co bylo výsledkem vyjití Ducha svatého o letnicích? Radostná zvěst o vzkříšeném Spasiteli byla zanesena do všech koutů obydleného světa. Srdce učedníků byla naplněna oddaností tak plně, tak hluboce a dalece, že je to nutilo jít až na konec světa.

Milostí Kristovou učedníci byli tím, čím byli. Upřímná oddanost, pokora a vážné modlitby svědčily o jejich úzkém společenství s Pánem Ježíšem. „Seděli spolu s ním na nebeských místech“. Uvědomili si velikost svého dluhu. Vážnou a vytrvalou modlitbou získali dar Ducha svatého a potom šli s odvahou kupředu, zatíženi břemenem záchranu duší a naplnění touhou získat lidi pro Krista.

Měli bychom být méně zanícení, než byli apoštolové? Neměli bychom si živou vírou nárokovat zaslíbení, které jimi pohnulo do hloubi duše a vyprosit si to, co Pán Ježíš slíbil? Vždyť on řekl: „Proste a bude vám dáno.“ (Jan 16,24) Copak dnes Duch svatý nepříjde jako odpověď na vážnou a vytrvalou modlitbu a nenaplní modlitebníky svou mocí? (*In Heavenly Places*, str. 333).

Program Deset dnů v horní místnosti byl připraven jako odpověď na tuto Boží radu. Velké poslání je provázáno velkým zaslíbením. Úkol roznést evangelium po

celém světě v této generaci se zdá nemyslitelný. Ale když Duch svatý bude vylit v plnosti své síly, srdce budou dotčena, životy proměněny a Boží poslední poselství pravdy se bude šířit jako oheň. Naši synové a dcery, kteří se odklonili od Pána Ježíše se mohou zase vrátit domů. Ti, kteří odpadli, se mohou vrátit k Bohu svého dětství. Tvrdá srdce se mohou zjemnit, a mysl uzavřená se může otevřít. Země, které evangelium vzdorovaly, se stanou otevřenými k přijetí pravdy a celý svět bude „osvícený slávou“ (Zj 18,1). Dílo Boží na zemi bude dokončeno a Pán Ježíš přijde.

Proč Bůh zdržuje nebeskou sílu?

O letnicích byla nebeská síla zdržovaná ze dvou hlavních důvodů. Zaprvé: musel přijít pravý čas. Duch svatý byl vylit na učedníky jako potvrzení toho, že Kristova oběť byla v nebi přijata. Byl vyvýšený jako náš Spasitel a Pán. Petr to vysvětluje ve svém kázání o letnicích takto: “Protože byl vyvýšený na pravici Boží a dostal od Otce zaslíbení Ducha svatého. On jej vylil tak, jak to teď vidíte.“ (Sk.2,33.) Sestoupení Ducha svatého bylo Božím signálem, že učedníci mají Přítel u Božího trůnu, který je bude denně posilovat, aby dokončili své poslání. Hodiny odbily ten pravý čas podle Božského jízdního řádu nebes a Duch svatý byl vylit s veškerou svou silou. „Kristus se rozhodl udělit dar těm, kdo bývali s ním, těm, kteří v něho věřili, u příležitosti svého vyvýšení a inaugurace na mimořádné slavnosti v nebi. Jaký dar mohl Pán Ježíš udělit, když je dost bohatý a vyvýšený, jako prostředník Božího trůnu? Musí to být dar, který odpovídá velikosti jeho královského postavení. Kristus udělil svého zástupce, třetí osobu Božství – Ducha svatého. Nic většího dát nemohl. Druhý důvod, proč Duch svatý byl vylit, spočíval v tom, že učedníci splnili podmínky. Během těch deseti dnů se stalo v horní místnosti něco mimořádného, co je připravilo pro obdržení Ducha svatého v jeho plnosti. V prvním století učedníci dostali moc Ducha svatého, aby zažehli poselství evangelia. V době konce dostane církev plnost Ducha svatého proto, aby dokončila úkol zvěstování evangelia tomuto světu.

Čas je správný, hodina přišla a Pán apeluje na svoji církev dnes, aby splnila podmínky. Pečlivé studium Bible a spisů EGW představuje zkušenost učedníků během těch deseti dnů v horní místnosti. Zažili novou zkušenost s Bohem díky následujícím počínům:

1. Vážným modlitbám
2. Hluboké víře
3. Srdcem prožívanému pokání

4. Upřímnému vyznání
5. Jednotě prožívané v lásce
6. Sebezpytování
7. Obětavé pokoře
8. Poslušné poddanosti
9. Radostnému díkuvzdání
10. Vydávání svědectví se zápalem

V oddíle „Z pohledu Ducha prorockého“ budeme studovat vždy jednu z těchto charakteristických hodnot a budeme si klást tyto základní otázky:

1. Jak mohu připravit vlastní srdce k přijetí plné moci Ducha svatého?
2. Je v mém životě něco, co znemožňuje vylití Ducha svatého?
3. Může mě Bůh svěřit moc svého svatého Ducha?
4. Je moje srdce připraveno přijmout zaslíbený pozdní déšť?

Když budete studovat toto téma společně, pocítíte, jak jste přitahováni blíže k Pánu Ježíši. Když budete denně otevírat své srdce vlivu Ducha svatého, zažijete důvěrnější zkušenost s Pánem Ježíšem. Moc Ducha svatého promění váš život. Křest Duchem svatým není něco, co prožijeme jednou za život, ani to není zkušenost, kterou bychom měli očekávat v daleké budoucnosti. Naplnění Duchem svatým je zkušenost, kterou chceme prožívat každý den. „Každý pracovník by měl prosit Boha o křest Duchem svatým každý den. Křesťanští pracovníci by se měli shromáždit a prosit o zvláštní pomoc, o nebeskou moudrost, aby věděli, jak moudře plánovat. „ (AA 50)

Když budete tyto stránky studovat, přeji vám, abyste zakusili moc Ducha svatého. Nechť Duch svatý osvěží váš život a nechť je vaše srdce otevřeno, aby přijalo všechno, co má dnes Bůh připraveno pro svou církev.

Den 1. **Vážné modlitby**

Jak je nám v knize Skutků apoštolů ukázáno, modlitba byla srdcem služby učedníků. Shromážďovali se spolu deset dnů a toužebně očekávali zaslíbeného Ducha svatého. Poté, co byl Duch sv. vylit, se v jednom dni přidalo k církvi 3000 lidí. Noví křesťané pokračovali dál vytrvale v poznávání učení apoštolů a v bratrském společenství, v lámání chleba a na modlitbách. (Sk2,42). Když čelili obrovským překážkám, učedníci volali ke svému nejlepšímu Příteli, který stojí na pravici Božího trůnu. Místo pak, na kterém byli shromáždění, se zatřásl a všichni byli naplněni Duchem sv. Pak mluvili slovo Boží směle. (Sk 4,31). Brzy nato si církev zvolila diakony a apoštolové se věnovali kázání evangelia (Sk 6,4). Když Herodes uvěznil Petra, celá církev se za něj modlila a apoštol byl zázrakem z vězení osvobozen. (Sk 12).

Modlitby v horní místnosti předznamenávají modlitební život apoštolů během celé jejich služby. Modlitbou se naučili Bohu důvěřovat a modlitbou v sobě upevnili vědomí závislosti na Všemohoucím Bohu. Modlitbou uznávali svoji slabost a dovolávali se Jeho síly. Připouštěli svoji nevědomost a hledali Jeho moudrost. Učedníci otevřeně vyznávali své limity a volali po síle od Toho, kdo má síly dost. Věděli, že nejsou schopni zasáhnout celý svět evangeliem bez přítomnosti a síly Ducha svatého, který by je ve službě zmocnil. Letnice byly viditelným výsledkem toho, po čem ze srdce toužili a za co se modlili.

Modlitba je průduchem požehnání.

I my se modlitbou otevíráme pro všechno, co Bůh slíbil udělit. Vyléváme svá bezmocná srdce, aby je Bůh naplnil svojí silou. Modlitba – to je otevření srdce Bohu, jako svému příteli. Není třeba, abychom Boha informovali o tom, jací jsme, ale modlíme se proto, aby nás Bůh mohl uschnout přijmout jej. „Modlitba nepřivádí Boha k nám na zem, ale pozvedá nás blíže k Němu.“ (SCH 93) Každý zdravý vztah se projevuje touhou komunikovat s osobou, které si vážíme. V modlitbě můžeme mluvit s Bohem jako se svým blízkým přítelem nebo spolupracovníkem. Horní místnost byla místem společenství s Bohem. Místem, kde se učedníci modlili každý sám a také dohromady. Byli spolu a předkládali své prosby Otcí ve jménu Pána Ježíše. Věděli, že mají v nebi Přímluvce, zastávce u Božího trůnu. „V pokoře se skláněli na modlitbách a opakovali si zaslíbení: „O cokoli budete prosit v mém jménu, já učiním.“ (Jan 16,23-24). (AA 35-36)

Stejně tak i my máme v nebi toho, kdo nás zastupuje a kdo nás povzbuzuje, abychom svá břemena přinesli k němu. Máme u Božího trůnu Přítele, který předkládá Bohu touhy našeho srdce. Také my se smíme dovolávat Jeho zaslíbení. Též smíme stále výše pozvedat ruku víry a prosit, aby nám udělal nejcennější dar nebes – Ducha svatého. On nás sám povzbuzuje, abychom o něj prosili.

Ve velkém sporu mezi silami dobra a zla je modlitba velmi silnou zbraní, která poráží nepřítele. Jeden ze základních principů Boží vlády je svoboda rozhodování - svobodná vůle. Bůh nikdy nebude páchat násilí na naši vůli. Nikdy s námi nebude manipulovat, abychom mu sloužili. Přesto však na nás neustále působí ve snaze povzbudit nás k dobrým rozhodnutím. Působení Ducha svatého v našich životech je limitováno našimi vlastními rozhodnutími. Když před Bohem poklekáme v modlitbě, Bůh respektuje naše rozhodnutí a může mnohem více intervenovat v náš prospěch. Duch sv. nás přesvědčuje a ovlivňuje ještě dříve, než se začneme modlit, ale nikdy nás nezmocní a nenaplní, pokud o něj neprosíme.

S modlitbou si přečti následující texty a přijmi je za vlastní. Předlož tato Boží zaslíbení Pánu s vírou, že Pán své sliby naplní i při tobě.

Boží zaslíbení:

- „Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí.“ (Lk11,13)
- „Já požádám Otce a On vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky.“ (Jan 14,16)
- „Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všecko, co jsem vám řekl.“ (Jan 14,26)
- „Proste a bude vám dáno; hledejte a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává a kdo hledá, nalézá a kdo tluče, tomu bude otevřeno.“ (Mt 7,7.8)
- „Nebe je plné světla a síly, a my z něj můžeme čerpat, pokud chceme. Bůh čeká, aby na nás mohl vyliť požehnání okamžitě, když se mu přiblížíme a živou vírou se uchopíme jeho zaslíbení. On říká, že je ochotnější udělit svého Ducha těm, kdo ho prosí, než pozemští rodiče jsou ochotní dát dobré věci svým dětem. Vezmeme Pána za slovo?“ (HS 152)
- Čas, který uplynul, naprosto nic nezměnil na zaslíbení, jež dal Kristus učedníkům, když se s nimi loučil - že totiž pošle svého Ducha jako svého zástupce. Není to způsobeno nějakým omezením ze strany Boha, že bohatství milosti Boží neplyne proudem na zem na lidi. Jestliže se zaslíbení nevyplňuje tak, jak by mělo, je to proto, že si lidé zaslíbení neváží tak, jak by měli. Kdyby po něm všichni toužili, byli by všichni naplněni Duchem. Kde lidé málo dbají na potřebu Ducha svatého, tam se objevuje duchovní vyprahlost, duchovní tma, duchovní úpadek a smrt. Kde se mysl zabývá věcmi méně významnými, tam se nedostává božské moci, jež je nezbytná pro vrůst a rozkvet církve a jež sebou přináší všechna ostatní požehnání, ač se nabízí v neomezeném množství.“ (AA 50)
- „Když se hlasatelé evangelia ráno co ráno sklánějí před Pánem a obnovují svůj slavnostní slib zasvěcení, posílá jim Bůh svého Ducha s jeho oživující a posvěcující mocí. Když se pak vydávají za svými každodenními

povinnostmi, mají jistotu, že neviditelná přítomnost Ducha svatého jim dodá schopnosti, aby mohli působit na díle Božím.“ (AA 56)

- Době před ukončením žní na Zemi je zaslíbeno udělení zvláštní duchovní milosti, která má připravit církev na příchod Syna člověka. Toto vylití Ducha je připodobněno k padání pozdního deště; a právě za tuto přidanou sílu mají křesťané vysílat své prosby k Pánu žní. A jako odpověď na modlitby přivede Hospodin mračna a dá déšť – podzimní i jarní. (Zach 10,1; Joel 2,23, AA 55)

Žijeme ve zvláštní době historie světa. Celé nebe nás má k tomu, abychom se uchopili zaslíbení Všemohoucího. Bůh touží učinit pro svoji církev něco mimořádného. Nyní nás zve, abychom ho celým srdcem hledali, abychom mohli získat moc Ducha svatého v pozdním dešti a mohli dokončit Boží dílo na zemi. Chcete se dovolávat tohoto zaslíbení? Chcete povzbudit jiné, aby se k vám připojili v modlitbách za vylití Božího Ducha? Jste ochotni uspořádat si priority tak, abyste mohli více času strávit s Bohem na modlitbách?

Z pohledu Ducha prorockého

Pozorně si přečti následující oddíl z knihy Touha Věků (DA 669-671).

(str. 669) Dříve, než Pán Ježíš obětoval sám sebe, myslel na nejdůležitější a nejdokonalejší dar, kterým obdaří své následovníky – dar, který jim přiblíží na dosah nezměrné zdroje milosti. „Já budu prosit Otce“, pravil, „a On vám dá jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navěky. Toho Ducha pravdy, kterého svět nemůže postihnout, ale vy jej znáte, protože ve vás přebývá a s vámi bude. Neopustím vás jako sirotky. Přijdu k vám.“ (Jan 14,16-18)

Dávno předtím, na samém počátku díla spasení, Duch svatý působil na lidská srdce. Ale zatímco byl Pán Ježíš na zemi, učedníci po nikom jiném netoužili. Ovlivnění přítomností Pána Ježíše netoužili po daru Ducha sv. a netušili, že ho budou potřebovat.

Duch svatý je zástupce Pána Ježíše, ale bez lidské přirozenosti a tudíž nezávislý. Pán Ježíš, limitovaný svým lidstvím, nemohl být osobně přítomen všude. Proto bylo v zájmu učedníků, aby Pán Ježíš odešel k Otci a poslal místo sebe na zemi Ducha svatého. Skrze Ducha svatého mohl být Pán Ježíš přítomen všude, k dispozici každému, bez ohledu na to, kde se nachází. V tomto smyslu je nám Pán Ježíš dnes blíže, než kdyby neodešel do nebe a byl zde na zemi sám.

„Ten, kdo mne miluje, bude milován mým Otcem a můj Otec ho bude milovat a zjeví mne jemu samému.“ Ježíš znal budoucnost svých učedníků. Viděl, jak někteří z nich půjdou na popraviště, jiný na kříž, někdo zase do

vyhnanství mezi skalní útesy na opuštěný ostrov a další do vězení a nakonec na smrt. Pán Ježíš je povzbuzoval, že ve všech úzkostech bude s nimi. Toto zaslíbení neztratilo nic ze své síly. Stále dává zkoušeným klid svou přítomností. Když pro pravdu stojí věřící před soudem, Kristus stojí po jeho boku. Všechna zmiňovaná obvinění padají na Krista. Kristus je znovu souzený v osobě svého učedníka. Když je učedník přikován ve vězeňské cele, uklidňuje jeho srdce svojí láskou. A když jde někdo na smrt, Kristus mu říká: „Já jsem ten, kdo žije, i když jsem zemřel a živý jsem na věky věků ... a mám klíče hrobu a smrti.“ (Zj 1,18) Život, který je obětován pro mne, je zachráněný pro věčnost. (str. 670)

V každé době, na každém místě, v každé starosti a úzkosti, když výhled je černý, budoucnost mlhavá a cítíme se bezmocní a sami, je poslán Utěšitel jako odpověď na modlitbu víry. (DA 670) Okolnosti nás mohou oddělit ode všech pozemských přátel, ale žádná okolnost ani vzdálenost nás nemůže oddělit od nebeského Utěšitele. Kdekoli se nacházíme a kamkoli jdeme, je nám vždy po pravici aby nás podpíral, pozvedal a posiloval.

Učedníci stále nechápali duchovní smysl slov Pána Ježíše a Pán Ježíš znovu vysvětloval smysl toho, o čem mluvil. Skrze Ducha svatého se jim lépe představí. „Utěšitel, Duch svatý, kterého posle Otec v mém jménu, ten vás naučí všemu.“ Budete schopni pochopit se všemi svatými, jaká je šířka, délka a hloubka i výška; a poznáte lásku Kristovu, která přesahuje všechno poznání. (Ef 3,18-19)

Učedníkům bylo dáno stát na místě Krista. Slovy i jednáním ho měli zjevovat. Skrze jejich slova měl k lidem promlouvat Ježíš. Když byl Kristus pokořen a usmrčen, učedníci prošli nepředstavitelným zklamáním. Nechápali, co se stalo. Ale pak všechno začalo dávat smysl. Ježíš slíbil Utěšitele, který jim připomene všechno, co je učil.

„Ještě bych vám měl mnoho co říci“ pokračoval, „ale vy to teď nemůžete snést, ale až přijde ten Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy. Nebude mluvit sám od sebe, ale co uslyší, to bude mluvit. A ukáže vám věci, které přijdou. Oslaví mne, protože z mého vezme a ukáže to vám.“ Pán Ježíš otevřel před svými učedníky širokou škálu pravdy. Pro učedníky bylo nesnadné oddělit to, co slyšeli od Krista od toho, co učili zákoníci, co se mezi lidmi tradovalo. Od dětství byli učeni vážit si učení rabínů a brát je jako hlas Boží, a to stále mělo moc nad jejich vědomím a city. Nemohli porozumět duchovní podstatě království Kristova, přestože Pán Ježíš jim je tolikrát vysvětloval. Byli zmatení. Neznali cenu Písem, které před nimi Kristus otevíral. Zdálo se, že mnohé z toho, co je Pán Ježíš učil, je navždy ztraceno a mnoho z toho, co Pán Ježíš učil beze slov - příkladem vlastního života - bude nepochopeno. Ale Pán Ježíš slíbil, že Duch svatý přijde a vyvolá v jejich mysli zapomenuté výroky a objasní

nepochopené Kristovo jednání. Duch svatý měl urychlit jejich chápání, aby ocenili nebeské věci. „Když přijde Duch pravdy,“ řekl Pán Ježíš, „uvede vás do všeliké pravdy.“ (str. 671)

Utěšitel je vzpomínán jako „Duch pravdy“. Jeho prací je definovat pravdu a uchovat ji. Nejdříve si získá srdce jako Duch pravdy a pak se stává Utěšitelem. V pravdě je útěcha a pokoj. Skutečný pokoj nemůže být tam, kde je klam. Skrze falešné teorie a tradice satan získává nadvládu nad myšlením lidí. Vede lidi k falešným zásadám a tak mrzačí jejich charakter. Skrze Písmo Duch svatý mluví k lidské mysli a vštěpuje pravdu do srdce. Zjevuje, co je blud a umožňuje člověku se bludů vzdát. Duch svatý pracuje v srdci člověka a skrze Boží slovo podřizuje Boží lid Kristu.

Když Pán Ježíš popisoval učedníkům způsob práce Ducha svatého, povzbudil je a dal jim radost a naději. Radost plynula ze zaslíbení nezměrné pomoci nabídnuté církvi. Duch svatý byl nejvyšším darem ze všech darů Otce pro vyvýšení církve jako Božího lidu. Duch svatý byl dán také jako oživující síla, bez které by oběť Pána Ježíše byla marná. Zlo nabývalo na síle po celé věky a podřízení lidí satanově nadvládě bylo obrovské. Hříchu bylo možné vzdorovat a nad ním i zvítězit pouze skrze úžasnou moc třetí Božské osoby, která přišla v plnosti božské moci. Je to Duch svatý, který dává účinnost tomu, co vykonal Vykupitel světa. Je to Duch svatý, kdo očišťuje srdce. Skrze Ducha se věřící stává účastníkem božství. Kristus dal svého Ducha jako božskou moc, aby přemohl všechny dědičné i získané sklony ke zlému a aby vštípil své církvi svou povahu.

Ježíš se o Duchu svatém vyjádřil: „On mne oslaví“. Spasitel přišel, aby oslavil Otce tím, že ukáže jeho lásku. Stejně tak Duch oslaví Krista tím, že bude zjevovat světu jeho milost. V člověku bude obnoven pravý Boží obraz. Dokonalost povahy Božího lidu – to je otázka cti Boží a cti Kristovy. (str.672)

Až Duch pravdy přijde, usvědčí svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu (Jan 16,8). Hlásání slova by bylo marné, kdyby nebylo stálé přítomnosti Ducha svatého a jeho pomoci. On je jediným účinným učitelem božské pravdy. Jedině tehdy, když Duch uvede pravdu do srdce, probudí pravda svědomí a změní život. Někdo snad umí vykládat slovo Boží. Může být dobře obeznámen se všemi jeho příkázáními a zaslíbeními. Dokud však pravdu nezasadí do srdce Duch svatý, nikdo nepadne na „Skálu“ aby byl zachráněn. Žádné vzdělání a přednosti, ať by byly jakkoli velké, neučiní z nikoho šířitele světla bez působení Ducha svatého. Zasívání evangelia nebude mít úspěch, dokud semeno neprobudí k životu nebeská rosa. Ještě než byla napsána první kniha Nového zákona, ještě než bylo předneseno první kázání po Kristově nanebevstoupení, sestoupil Duch

svatý na modlící se apoštolů. Jejich nepřátelé pak dosvědčili: „Vy jste celý Jeruzalém naplnili svým učením.“ (Sk 5,28)

Kristus zaslíbil dar Ducha svatého své církvi a jeho zaslíbení patří nám, právě tak jako učedníkům. Jako všechna ostatní zaslíbení, ani toto zaslíbení není dáno bez podmínek. Jsou mnozí, kteří věří v zaslíbení Boží, mluví o Kristu a Duchu svatém, avšak nepřinášejí jim to žádný užitek. Nedovolují totiž, aby jejich duše byla řízena a ovládána božskými silami. Ducha svatého nemůžeme vlastnit a používat. Duch svatý chce vlastnit a používat nás. Skrze Ducha působí Bůh ve svém lidu „vůli i čin, který se Bohu líbí“. (Fil 2,13) Mnozí se však Bohu nechtějí podvolit. Chtějí řídit sami sebe. Proto nepřijímají nebeský dar. Jedině těm, kdo pokorně očekávají na Boha, kdo čekají na jeho vedení a milost, je dán Duch svatý. Moc Boží očekává na prosby a přijetí. Toto zaslíbené požehnání, požadované ve víře, přináší sebou všechna ostatní požehnání. Dostáváme je podle bohatství milosti Kristovy a Kristus je rád dopřeje každému tolik, kolik je člověk schopen přijmout.“ (DA)

Aplikace Božích rad **Naplnění podmínek**

Těsně před tím, než Pán Ježíš vstoupil do nebe, slíbil svým učedníkům dar Ducha svatého. Protože jeho zaslíbení věřili, vroucně se o zaslíbený dar modlili.

Pro mnohé křesťany je Duch svatý jakási zvláštní, nedefinovatelná síla. Nejméně chápaná je právě třetí osoba Božství. V této části budeme studovat Ježíšovo zaslíbení Ducha svatého, práci Ducha svatého a působení Ducha svatého v našich životech. Až plněji pochopíme službu Ducha svatého, zatoužíme po jeho síle a přítomnosti v našem životě. Jasnější pochopení práce Ducha svatého prohloubí naši duchovní zkušenost a oživí naši touhu být jím naplněni.

1. Měl Pán Ježíš, když byl na této zemi, nějaké omezení, které Duch svatý nemá? Sumarizuj slova Pána Ježíše: Jan 16,7
2. Jak nás Duch svatý uschopňuje, když čelíme zkouškám, výzvám a zklamání života? (Viz: Jan 14,18.26.27. a DA 699-70)
3. Definuj tři důvody, proč popsal Ducha svatého jako Ducha pravdy. (DA 670-71)
4. Jakou roli má Duch svatý ve vývoji našeho charakteru? (DA 671)
5. Jaká je nejdůležitější práce Ducha svatého? (Jan 16,13-14; DA 671)

Duch svatý je zvláštní dar Pána Ježíše církvi. Bez přítomnosti Pána Ježíše v našem životě (skrze Ducha svatého), jsme bezmocní a nemáme sílu čelit nepříteli.

Přítomnost Ducha svatého přináší radost, pokoj, sílu a vítězství na naší cestě s Bohem. Bez naplnění Duchem svatým náš duchovní život postrádá radost a sílu. Žijeme spíš život poznamenaný frustrací z porážek než důvěrou v Boha a naději. Jsi připravený otevřít své srdce a modlit se následující modlitbu?

Milý Pane Ježíši, děkuji Ti za zaslíbení Ducha svatého. V minulosti jsem o něm moc nepřemýšlel. Naopak velmi často jsem se snažil žít svůj život po svém a ve vlastní síle. Chci, abys nyní vešel do mého srdce! Stojím o naplnění Tvého zaslíbení a o Tvoji přítomnost ve mně. Vyznávám Ti svoje hříchy a nedostatek duchovního zájmu v minulosti. Prosím, daruj mi čisté srdce a vládni mně, já sám si vládnout neumím a nechci.

Ve Tvém drahém jménu, amen.

Den 2. **Hlubší víra**

Učedníci před letnicemi a po nich se v mnohém naprosto lišili. Před letnicemi jejich rostoucí víra často selhávala. Po letnicích byli ve víře pevní jako skála. Vylití Ducha sv. je posílilo ve víře, aby dokázali čelit protivenství, se kterým se měli setkat při šíření evangelia. Se strachem se skrývali v době, kdy byl Pán Ježíš zatčen a vyslýchán. Petr jej na dvoře velekněze pokrytecky zapřel slovy: „Neznám toho člověka“. (Mt 26,72) Petrova víra byla křehká a váhavá. Ale podívejte se, jak proměněný Petr s přesvědčením dokazuje ze starozákonních knih, že Ježíš je Mesiáš. Jen si srovnajte Petrovo zapření s jeho odpovědí po letnicích, když se jej židovští vedoucí snažili umlčet. Statečně prohlásil: „Nemůžeme mlčet o tom, co jsme viděli a slyšeli. (Sk 4,20) Ten rozdíl způsobila plnost Ducha svatého. Petr ve vlastní síle nemohl být rovnocenným soupeřem vychytralým plánům nepřítele. Ale v Ježíšově síle byl více než schopen žít život v síle Ducha svatého. Apoštol Pavel popisuje posílení Duchem svatým takto: „Aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho duchem posílil a upevnil vnitřní člověk“ (Ef 3,16). Posílený Duchem svatým vírou naplněný Petr byl naprosto jiný člověk.

Definice víry

Víra se drží zaslíbení Ducha svatého jako Božské reality. Důvěruje Kristovu zaslíbení, které garantuje dar Ducha svatého v plné a hojné míře. Víra sama o sobě je dar Boží (Ř12,3), který „Bůh v jisté míře daruje každému člověku. Roste, když je cvičena v souladu s Božím slovem. „Pokud chceme svoji víru posílit, musíme přijít do kontaktu s Božím slovem.“ (Ed 253-4) Když hledíme na Pána Ježíše skrze jeho slovo, Duch svatý, který Boží slovo inspiroval, bude naši víru budovat. (Ř 10,17)

Víra je ve skutečnosti důvěra. „Víra je důvěra .. „(Ed 253) Vírou chápeme, že nás Bůh miluje a vždycky má na mysli naše nejvyšší dobro. Skrze víru nás Duch svatý vede, abychom se uchopili množství darů milosti nabídnuté nám díky Golgatě. Skrze víru dostáváme duchovní sílu, abychom odolali pokušení zlého. Vírou jsme posílení k vydávání svědectví. Vírou jsme motivováni vykonat všechno, co si Bůh přeje a poslechnout každý Ježíšův příkaz. Vírou se chápeme Božích zaslíbení a věříme, že jsou naše.

O letnicích „výše a výše vztahovali ruku víry a pod vedením Ducha svatého i ten nejslabší se cvičením důvěry v Boha stal posvěceným, lepším a vznešenějším.“ (AA36,49,50) Toto se může stát i naší zkušeností. Duch svatý touží prohloubit a posílit naši víru. Naše víra roste podle toho, jak úzké máme společenství s Ježíšem.

Tři praktické způsoby, jak posílit naši víru

1. Počítej s tím, že Duch svatý buduje tvoji víru, když studuješ Boží slovo. Přístup ke studiu Bible s očekáváním. Věř, že Duch svatý, který Bibli inspiroval, uskuteční překvapivé změny ve tvém životě, když budeš důsledný a vytrvalý ve studiu slova. (2.Pt 1,3-4)
2. Vztahuj Boží zaslíbení na sebe. Abys měl užitek ze studia Bible, musíš ji aplikovat naprosto osobně. Vlož sám sebe do příběhů, které čteš. Při čtení textů se ptej, jaké naučení ti chce Duch svatý dát. Co nového a potřebného pro svůj život ti Duch svatý pomohl objevit? Jaké přesvědčení ti Duch svatý vložil do mysli?
3. Jednej podle „míry víry“ jakou ti Bůh již vložil do srdce. Dívej se za kulisu současných okolností tvého života a vyhlížej požehnání, které má Bůh pro tebe v blízké budoucnosti. Když ti Duch svatý vloží něco do srdce, udělej to a věř, že budeš bohatě odměněn, když budeš podle Božího slova jednat.

Abys prohloubil svoji víru, čti následující zaslíbení a přijmi je za vlastní.

- „U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno.“ Mt 19,26
- „Přístupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.“ Žd 4,16
- „s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu.“ Žd 12,2
- „Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme v souladu s jeho vůlí.“ 1.Jan 5,14
- „Pán chce, aby všichni jeho synové a dcery byli šťastní, měli v duši pokoj a byli poslušní. Cvičením ve víře dosahuje věřící těchto požehnání. Vírou může být odstraněna každá povahová vada, vyčištěna každá skvrna, opravena každá chyba a rozvinuta každá dobrá vlastnost.“ AA 564

- „Často jsem viděla, jak děti Boží zanedbávají modlitbu, zvláště modlitbu v soukromí. Mnozí necvičí svoji víru – což je jejich povinností a předností. Často čekají na pocity, které ovšem sebou přináší pouze víra. Pocit – to není víra. Jsou to dvě rozdílné věci. Víra je to, co máme cvičit a pocity a požehnání daruje Bůh. Milost Boží přichází do duše průduchem živé víry a tato víra je to, co máme cvičit.“

„Pravá víra se spoléhá a dovolává Božích zaslíbení dříve, než se uskuteční. Musíme poslat svoje požadavky vzhůru ve víře a pak věřit, že obdržíme zaslíbené požehnání. „Proto vám pravím: Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, je vám dáno a budete to mít.“ Mk 11,24

Prostá víra věří dříve, než uvidí výsledek, to zaslíbené požehnání. Pak, až zaslíbené dostaneme a radujeme se z něj, víra dosáhne svého naplnění. Mnozí se však domnívají, že nemají sílu Ducha svatého, dokud Ducha svatého v sobě nepocítí. Tak si pletou víru s požehnáním, které dostáváme skrze víru.

„Vhodná doba pro procvičení víry je právě tehdy, když cítíme nedostatek Ducha. Když těžké mraky a temnota přikrývají naši mysl, tehdy nastala vhodná doba, aby živá víra protrhla temnotu a rozptýlila mraky. Pravá víra se opírá o zaslíbení obsažené v Božím slově a jen ti, kteří Boží slovo poslechnou, mohou na slavná zaslíbení dosáhnout.“ (*Christian Experience and Teaching of E.G. White, p. 126-7*)

Víra

Evidentně tohoto vztahu důvěry s Bohem skrze jeho slovo bude v době konce nedostatek. Pán Ježíš se vyjádřil takto: „Ale nalezne Syn člověka víru na zemi až přijde?“ (Lk 18,8) Mnoho lidí bude zaměňovat pocity za víru. Budou hledat duchovní zkušenost, která bude stimulovat jejich emoce a dá jim dobrý pocit. Jiní padnou do opačného extrému – totiž studeného formalismu. Navzdory zmatkům, do kterých se někteří lidé dostanou, Duch svatý stále svoji církev vede ke stále hlubší zkušenosti víry, jakou si snad ani neumíme představit – zkušenost naprosté důvěry v Boha, v Boží slovo a poslušnost jeho zjevené vůle. Přeješ si z celé duše žít život takové víry? Proč nepokleknout a neprosit Ducha svatého, aby naši víru prohloubil a vedl nás, abychom již nyní žili takový život víry.

Z pohledu Ducha prorockého

Pozorně si přečti oddíl z knihy Touha Věků (DA 673-678)

„Petr vznesl rozhodnou námitku: Kdyby se všichni odvrátili, já ne! V horní síni při večeři prohlásil: „S tebou jsem hotov jít do vězení i na smrt.“ (Lk 22,33) Ježíš ho upozornil, že ještě této noci svého Spasitele zapře. A teď Kristus opakoval svoje upozornění: „V pravdě ti pravím, že ty dnes, tuto noc, než kohout zakokrhá, mě

tříkrát zapřeš.“ Petr se však postavil ještě rozhodněji: „Kdybych měl s tebou umřít, jistě tě nezapřu.“ (Mr 14,29-31) Podobně mluvili všichni ostatní. Věřili si tak, že odmítli opakované tvrzení toho, jenž ví všechno. Pro nastávající zkoušku byli nepřipraveni. Teprve až na ně přijde pokušení, poznají svou vlastní slabost.

Když Petr řekl, že půjde se svým Pánem do vězení i na smrt, myslel to zcela upřímně, doslova a do písmene. Neznal však sám sebe. V jeho srdci byly ukryty prvky zla, které čekaly na příležitost, aby se mohly projevit. Pokud si toto nebezpečí neuvědomí, přivedou ho do věčné záhuby. Spasitel věděl, že je v něm samolibost a pocit sebejistoty, jež převáží i jeho lásku ke Kristu. V jeho životě se již projevil mnohé slabosti, neodčiněné hříchy, lehkomyšlnost, neposvěcená povaha, malá obezřetnost vůči pokušení. Kristovo vážné upozornění bylo výzvou k sebezpytování. Petrovi bylo třeba zbavit se víry v sebe a prohloubit víru v Krista. Kdyby byl upozornění v pokoře přijal, byl by prosil Pastýře stáda, aby zachránil svou ovcí. Když na Galilejském jezeře začal tonout, prosil: „Pane, zachraň mne!“ (Mt 14,30) **(str. 674) A** Kristus vztáhl svou ruku a uchopil jeho. Kdyby byl nyní prosil Ježíše: Zachraň mne přede mnou samým!, byl by býval zachráněn. Petr však měl pocit, že mu byla projevena nedůvěra a pokládal to za nespravedlivé. Byl tím dotčen a ještě se zatvrdil.

Ježíš je se svými učedníky trpělivý. Nemůže je ušetřit zkoušky, nenechává je však bez útěchy. Ujišťuje je, že zlomí okovy hrobu a že jeho láska k nim nepomine. Řekl: „Až budu vzkříšen, předejdu vás do Galileje.“ (Mt 26,32) Ještě než Krista zradili, dostalo se jim ujištění, že jim bude odpuštěno. Po smrti Kristově a jeho vzkříšení věděli, že se jim dostalo odpuštění a že jsou drazí Kristovu srdci.

Ježíš se s učedníky vydal do Getsemane, na odlehlé místo, ležící na úpatí Olivové hory, kam se často uchyloval rozjímat a modlit se. Spasitel často vysvětloval svým učedníkům, jaké je jeho poslání na světě a jaký k němu mají získat duchovní vztah. Nyní jim k tomu podá názorný příklad. Měsíc rozlévá své bledé světlo a osvětluje kvetoucí keř vinné révy. Ježíš na něj učedníky upozornil a použil jej jako symbol.

Řekl: „Já jsem pravý vinný kmen.“ (J 15,1) Ježíš se nepřipodobnil ke vzrostlé palmě, k rozložitému cedru, nebo k silnému dubu. Za symbol si zvolil vinnou révu s jejími přílnavými úponky. Palma, cedr i dub rostou osaměle. Není jim třeba podpěry. Vinná réva se však proplétá laťkovím a pne se k nebesům. Tak i Kristus jako člověk byl závislý na božské moci. „Já nemohu sám ze sebe činit nic,“ prohlásil. (Jan 5,30) **(str. 675)**

„Já jsem pravý vinný kmen.“ Židé vždy pokládali vinnou révu za nejušlechtlejší z rostlin a za symbol všeho mocného, výtečného a plodného. Izrael

byl přirovnán k vinné révě, kterou Bůh zasadil v zaslíbené zemi. Svou naději na spásu opírali Židé o skutečnost, že patří k Izraeli. Ježíš však pravil: Já jsem skutečný vinný kmen. Nemyslete si, že tím, že patříte k Izraeli, se stáváte účastníky života Božího a dědici Božích zaslíbení. Pouze skrze mne můžete obdržet duchovní život.

„Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař.“ (J 15,1) Na pahorcích Palestiny zasadil náš nebeský Otec tento ušlechtilý vinný kmen a sám byl vinařem. Mnozí byli okouzlení krásou tohoto vinného kmene a uznali, že pochází z nebes. Vůdcům Izraele se však jevil jako kořen, který vyrazil z vyprahlé půdy. Zmocnili se rostliny, zohavili ji a pošlapali svými nečistými nohama. Mysleli si, že ji zničí navždy. Nebeský vinař však na svoji rostlinu nezapomněl. Když si lidé mysleli, že ji zahubili, vzal ji a přesadil na druhou stranu zdi. Vinný kmen tak zmizel z jejich dohledu. Víc už ho nespatřili. Byl ukryt před hrubými zásahy lidí. Větve vinného kmene však přesahují přes zeď. Právě ony teď reprezentují vinný kmen. Skrze ně mohou být štěpy neustále spojené s kmenem. Díky tomu mohou nést ovoce. Dávají plody, které mohou chutnat kolemjdoucím.

„Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti,“ řekl Kristus svým učedníkům. Ačkoli bude od nich brzy odloučen, jejich duchovní spojení s ním bude nedotčeno. Spojení větve s kmenem je obrazem vztahu, jaký s ním budou učedníci mít. Štěp se naroubuje na živý kmen a vlákno po vlákně, tkáň po tkáni vrostle do kmene. Život vinného kmene pronikne do větve a oživí ji. Tak i duše, mrtvá ve vinách a hříších, ve spojení s Kristem ožívá. Spojení se utváří vírou v Krista, jako osobního Spasitele. Hříšník spojuje svou slabost s Kristovou silou, svou prázdnotu s Kristovou plností, svou křehkost s Kristovou trvalou mocí. Tehdy získá mysl Kristovu. Lidství Kristovo se tu dotýká našeho lidství a naše lidství se dotýká jeho božství. Tak působením Ducha svatého nabývá člověk božské povahy a je Bohem přijímán v Božím milovaném Synu. **(str. 676)**

Je-li takové spojení s Kristem navázáno, musí se stále udržovat. Spasitel řekl: „Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmene, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně.“ (J 15,4) Spojení není žádným nahodilým ani příležitostným dotykem. Ratolest se stává součástí živého kmene. Z kořene neustále proudí do větví život, síla a plodnost. Ratolest nemůže žít bez kmene. Ani vy nemůžete žít beze mne, řekl Ježíš. Život, který jste ode mne přijali, si můžete uchovat jen neustálým spojením se mnou. Beze mne nepřemůžete jediný hřích a neodoláte jedinému pokušení.

„Zůstaňte ve mně a já ve vás.“ Zůstat v Kristu znamená neustále přijímat jeho Ducha a cele se odevzdat jeho službě. Spojení mezi člověkem a Bohem musí být stále živé. Stejně jako vinná ratolest stále čerpá mizu ze živého kmene, máme se i my pevně držet Ježíše a vírou od něho přijímat sílu a dokonalost jeho povahy.

Kořen vysílá živiny do větví a odtud dále až do těch nejbližších výhonků. Podobně zprostředkovává Kristus duchovní sílu každému věřícímu. Pokud je člověk ve spojení s Kristem, nehrozí mu, že by vyschl, nebo zahynul.

Život vinného kmene se projevuje příjemnou vůní plodů na větvích. Kristus řekl: „Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.“ (J 15,5) Žijeme-li vírou v Syna Božího, bude se v našem životě projevovat ovoce Ducha.

Můj Otec je vinař. Každou mou ratolest, která nenese ovoce, odřezává.“ (J 15,1,2) Ratolest může být navenek spojena s kmenem, ale její spojení nemusí být živé. Potom však nemůže růst, ani přinášet plody. Podobně se může i člověk připojit ke Kristu a přitom mu může chybět skutečné vnitřní spojení na základě víry. Vyznáním víry se lidé dostávají do církve, ale teprve jejich povaha a jednání ukazují, zda jsou s Kristem skutečně spojení. Pokud nenesou ovoce, jsou planými výhonky. Odloučení od Krista znamená zkázu a smrt, tak, jak ji představuje suchá, odumřelá větev. „Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí.“ (J 15,6) Každou ratolest, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce.“ (J 15,2) Jeden z vyvolených dvanácti (str. 677) učedníků musel být odstraněn jako suchá větev. Ostatní se museli podrobit zásahu štěpařského nože a projít těžkou zkouškou. Ježíš se vši vážností a láskou vysvětlil vinařův záměr. Ořezávání je bolestivé, ale provádí je Otec. Vše dělá s rozvahou a citem. Větev, které se plazí po zemi, je třeba odříznout od přízemních podpěr, k nimž se jejich výhonky přichytily. Mají se pnout vzhůru k nebesům a hledat oporu v Bohu. Dále se musí zbavit zbytečného listí, které ubírá sílu plodům. Také nadbytečné výhony je třeba odstranit, aby na ovoce mohlo svítit Slunce spravedlnosti. Vinař odřezává vše, co rostlině neprospívá, aby mohla přinášet bohatší a hojnější úrodu.

Ježíš řekl: „Tím bude oslaven můj Otec, když ponese ovoce a budete mými učedníky.“ (J 15,8) Bůh chce, aby se ve vás projevovala jeho svatost, dobrota a láska. Přesto Spasitel nevyzývá učedníky, aby se snažili nést ovoce. Říká jim, aby zůstávali v něm. „Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě oč chcete a stane se vám.“ (J 15,7) Kristus zůstává ve svých následovnících prostřednictvím svého slova. Boží slovo nám umožňuje stejně živé spojení, jaké představuje přijímání jeho těla a krve. V Kristových slovech je Duch a život. Přijímáte-li je, spojíte svůj život s životem vinného kmene. Žijete „každým slovem, které vychází z Božích úst“ (Mt 4,4). Kristův život se ve vás projevuje stejně jako v něm. Budete-li žít v Kristu, přilnete-li k němu, budete-li se jej držet a čerpat u něho sílu, ponese podobné ovoce, jako on.

Aplikace Božích rad **Naplnění podmínek**

Duch svatý svědčí o Kristu. Pokud se podřídíme jeho vedení, povede nás do užšího společenství s Pánem. Duch svatý zjevuje jeho bezkonkurenční povahu, jeho šarm. Vede nás k tomu, abychom spočinuli v jeho lásce, důvěřovali jeho vedení a každým okamžikem se poddávali jeho vůli. To je význam slov Pána Ježíše, když nás vyzývá, abychom v něm zůstávali. Na zkušenosti zůstávání v Kristu závisí i naše ovoce. O letnicích se učedníci naučili, co to znamená v Kristu zůstávat. Záměrem této kapitoly je pomoci i nám objevit, co je obsahem „zůstávání v Kristu.“

1. Jaký je podstatný rozdíl mezi Petrem před ukřižováním Pána Ježíše a po letnicích? Čti DA str.672-3 a srovnej to s tím, co čteš ve Sk 2,37-39; Sk 4,8-12; Sk 5,29-32.
Přemýšlej o sobě. Co ve tvém životě by měla očistit milost Pána Ježíše? O čem tě Duch svatý přesvědčuje? Máš Bohu co vyznat? Přečti si 51 žalm jako svoji vlastní modlitbu a pros Boha o to, co slíbil.
2. Přemýšlej o symbolice vinného kmene. Co důležitého říká tobě?
3. Co znamená „zůstávat v Kristu“?
4. Jak si počíná vinař, když chce získat co možná největší a nejlepší úrodu? Jaký význam to má pro tvůj duchovní život?
5. Jak můžeme my v našem osobním životě oslavit Boha?

Duch svatý nás usvědčuje z hříchu. Zjevuje skryté postoje, zděděné sklony, kterých jsme si nebyli vědomi. Náš milující Bůh stojí o každého z nás. Chce, abychom dosvědčili milost jeho charakteru. Když jsme ochotní konfrontovat naše chyby a podříditi se Boží vůli, Duch svatý nás posílí, abychom vedli život, jaký se Bohu líbí. Naše víra se posílí, když budeme svědky působení a divů Ducha svatého v našem životě. Svědectví učedníků po letnicích bylo svědectvím o tom, jak Ježíš změnil jejich život. Změnil je, a když mu to dovolíme, změní i nás.

Den 3. **Ze srdce vycházející pokání**

Těsně před svým nanebevstoupením dal Pán Ježíš svým učedníkům zvláštní pokyn. Měli čekat na „zaslíbení Otcovo“. (Sk 1,4) Co tím míní? Měli nečinně sedět v horní místnosti a nic nedělat? Anebo měli vykonat něco podstatného v přípravě vlastních srdcí na přijetí nebeského daru? Existovaly některé věci, které bylo třeba vykonat? Pokud ano, tak které to byly? A to nejdůležitější, co se z jejich zkušenosti z horní místnosti můžeme naučit my?

Sestra Whiteová nám svým prorockým vhladem nabízí tento cenný komentář: „Po Kristově nanebevstoupení se učedníci shromáždili na jednom místě, aby společně s pokorou předkládali své modlitby Bohu. A po deseti dnech zpytování

srdce a sebezkoumání byla připravena cesta pro Ducha svatého, aby vešel do čistých a posvěcených svatyň jejich srdcí., (Ev 698). V knize Skutky apoštolů v kapitole „Letnice“ pak dodává: „ Když učedníci čekali na splnění zaslíbení, projevovali upřímnou lítost a pokorně vyznávali svou nevěru“. (AA 36)

Z čeho měli činit pokání? Umím si představit, o co asi šlo. Jakub a Jan činili pokání ze své netrpělivosti a pýchy. Petr vyznával nedostatek své víry a Tomáš svou pochybnost. Všichni učedníci klečeli a otevírali svoji duši před Bohem. Uvědomili si, že to byly jejich hříchy, co přibily Pána Ježíše na kříž. Zemřel pro jejich nabubřelá ega, pro jejich touhu po upřednostnění, jejich pýchu a tvrdé srdce. Duch svatý přiváděl modlíci se učedníky k hlubšímu přesvědčení o vlastní hříšnosti. V upřímném pokání člověk nehledá omluvu pro svůj hřích. Je to „dobrotivost Boží“, která i každého z nás vede k pokání (Ř2,4).

Je nemožné se opravdově kát ze svých hříchů, aniž by nám Bůh dal dar pokání. Ve Sk 5,31 apoštol prohlašuje, že Ježíše „Bůh vyvýšil jako Vůdce a Spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů.“ Ellen Whiteová dodává: „Nemůžeme se vlastně ani kát bez Kristova Ducha, který probouzí naše svědomí – právě tak, jako nemůžeme bez Krista dosáhnout odpuštění hříchů.

Kristus je zdrojem každé pravé pohnutky. Jen On může vstřípnout do srdce nepřátelství vůči hříchu. Každá touha po pravdě a čistotě, každé přesvědčení o naší hříšnosti je důkazem, že na naše srdce působí Duch svatý.“ (SCh 26)

Definice pokání

Pokání je postoj hluboké lítosti nad hříchem. Nechceme svými postoji, rozhodováním a hříšným jednáním zraňovat toho, kdo nás miluje. Uvědoměním si jeho enormní lásky odvracíme se s odporem ode všeho, co jej zarmocňuje. Ale pokání znamená víc než jen odvrácení se od hříchu. Zahrnuje i změnu srdce.

Věci, které jsme dříve měli rádi, se nám nyní protiví. S Davidem voláme: „Stvoř mi Bože čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha. Jen mne neodvrhuj od své tváře. Ducha svého svatého mi neber!“ (Ž 51,12-13). Srdce, které opravdu činí pokání, touží po tom, aby celým svým životem činilo Bohu radost.

V knize Skutky apoštolů je pokání a přijetí Ducha svatého úzce spojeno. Závěrem svého kázání o letnicích Petr vyzval své posluchače: „Čiňte pokání a každý se nechte pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy. I vy přijmete dar Ducha svatého“ (Sk 2,38). Ve Skutcích 3,19 apeluje na nás stejně tak, jako na své tehdejší posluchače: „Proto čiňte pokání a obraťte se, aby vaše hříchy byly smazány a od Hospodina přišel čas odpočinutí“. (Kral: „přišli časové rozvážení od tváří Páně.“) EGW definuje „rozvážení od tváří Páně“ jako pozdní dešť (EW 86). Když začneme s pokáním – hlubokou lítostí nad hříchem – Bůh připraví naše srdce pro přijetí Ducha svatého.

Sumář toho, co jsme se o pokání naučili

1. Pokání je hluboká lítost nad hříchem. Probouzí v nás touhu dělat radost Pánu Ježíši v každé oblasti našeho života.
2. Pokání je Boží dar. Bez Ducha svatého, který pracuje v našem životě tak, že nás vede k pokání, bychom sami opravdové pokání nemohli prožít.
3. Pokání zahrnuje nejen změnu našeho jednání, ale také hlubokou změnu našich postojů.
4. Pokání připravuje naše srdce, aby v něm mohl přebývat Duch svatý.
5. Pokání je důležitým předpokladem přijetí pozdního deště a předpokladem mocného zvěstování evangelia poslední generaci.

Jsou nějaké věci ve tvém životě, o kterých tě Duch svatý přesvědčuje, že nejsou v souladu s Boží vůlí? Zaujímáš nějaké postoje, jaké by Pán Ježíš nezastával? Máš nějaké návyky, kterých by ses měl vzdát? Kudy Pán vede tvůj život? Jaké kroky bys měl podle Boží vůle podniknout? Jsi ochotný se před Bohem pokořit v upřímném, ze srdce vycházejícím pokání a prosit Boha o odpuštění?

Laodicea – lid soudu – je ve Zjevení vykreslena jako duchovně pyšná. Chce být bohatá, rozmnožuje svůj majetek a nic nepotřebuje. Bůh však odkrývá její předstírání a pokrytectví. Říká o ní, že je vlažná, samolibá a radí ji, aby se „rozhorlila a činila pokání“ (Zj 3,19).

Slýcháš Ducha svatého, jak mluví ke tvému srdci? Proč nekleknout před Bohem v pokání a neprosit? Řekni Bohu, že nejsi takový, jaký bys chtěl být. Pros, aby ti ukázal skryté oblasti, které nejsou v souladu s Boží vůlí a které stále číhají hluboko ve tvé duši. Poddej se Bohu v tom, na co ti ukazuje. Jakmile odpovíš na působení Ducha svatého a padneš na kolena s lítostí nad svými hříchy, Bůh naplní tvé srdce darem svého Ducha v plnosti.

Z pohledu Ducha prorockého

Pozorně si přečti oddíl z knihy EGW Skutky apoštolů str.35-38

Když se učedníci vrátili z Olivové hory do Jeruzaléma, lidé se na ně dívali a očekávali, že jejich tváře ponесou stopy zármutku, zmatení a porážky; spatřili však jen radost a vítězství. Nyní již učedníci neoplakávali zklamané naděje. Viděli přece zmrtvýchvstalého Spasitele a zaslíbení, které jim dal na rozloučenou, jim ještě znělo v uších.

Řídili se Kristovým příkazem a vyčkávali v Jeruzalémě, dokud se nenaplní zaslíbení Otcovo – dokud nebude vyjit Duch svatý. Při čekání však nezaháleli. Písmo nám říká, že byli stále v chrámě a chválili Boha (Lk24,53). Také se scházeli

spolu, aby v Ježíšově jménu předkládali své prosby Bohu. Věděli, že u Božího trůnu mají svého Zástupce a obhájce. V posvátné úctě se skláněli na modlitbách a neustále si opakovali ujištění: „Budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. (str.36) Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná.“ (J 16,23-4) Jejich víra rostla, když si připomínali přesvědčivá slova: „Vždyť Kristus, Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás.“ (Ř 8,34)

Když učedníci čekali na splnění zaslíbení, projevovali upřímnou lítost a vyznávali svoji nevěru. Vzpomínali na slova, která jim Kristus řekl před svou smrtí a začínali plně chápat jejich význam. Vzájemně si připomínali pravdy, které se jim vytruly z paměti a nyní se jim znovu vybavovaly. Vyčítali si, že Ježíšovi nerozuměli. Znovu se jim před očima připomínaly všechny události jeho úžasného života. Když přemýšleli o jeho svatosti, měli pocit, že žádné břemeno není příliš těžké a žádná oběť příliš velká a i jejich touhou bylo svědčit svým životem o kráse Kristova charakteru. Kdyby mohli prožít uplynulé tři roky ještě jednou, zachovali by se zcela jinak. Kdyby se mohli setkat se svým Učitelem znovu, udělali by všechno pro to, aby poznal, jak hluboce ho milují a jak upřímně litují každého projevu nevěry, jímž ho zarmoutili. Utěšovali se však myšlenkou, že jim odpustil. A rozhodli se, že pokud to jen bude možné, odčiní svou nevěru vyznáním před celým světem.

Učedníci se vytrvale a opravdově modlili, aby dokázali jednat s lidmi a promlouvat k nim při každodenních činnostech tak, aby byli hříšníci přiváděni ke Kristu. Odložili všechny neshody a touhu po prvenství, semkli se a vytvořili pevné křesťanské společenství. Čím blíže byli Bohu, tím více si uvědomovali, jak velké přednosti se jim dostalo, když mohou mít tak těsné spojení s Kristem. Když si vzpomněli, kolikrát ho zarmoutili, protože odmítali nebo nechápali učení, které se jim v jejich zájmu snažil předat, zachvátil je smutek.

Tyto dny přípravy byly dny důkladného sebezpytování. Učedníci si byli vědomi své duchovní bídy a prosili svatého Boha, aby je pomazal a uschopnil k záchraně lidí. Nežádali požehnání jen pro sebe, ale cítili tíhu zodpovědnosti za spasení druhých. Věděli, že evangelium má být kázáno světu, a proto žádali o sílu, kterou jim Kristus zaslíbil.

V době patriarchů se působení Ducha svatého projevovalo často podivuhodným způsobem, nikdy však ve své plnosti. Učedníci poslechli svého Spasitele a nyní pokorně prosili o tento dar. Ježíš podpořil jejich modlitby svou přímlovou v nebi. Požadoval dar Ducha, aby ho mohl vylít na svůj lid.

„Když nastal den letnic, byli všichni shromáždění na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký vítr a naplnil celý dům, kde byli.“ (Sk

2,1-2) (str. 38) Duch sestoupil na čekající a modlící se učedníky v takové hojnosti, že se dotkl každého člověka. Věčný Bůh se mocně zjevil své církvi. Zdálo se, jakoby byla tato síla po celá staletí zadržována a jakoby se nyní nebe zaradovalo, že v podobě darů Ducha může na církev vylít bohatství Boží milosti. Pod vlivem Ducha se slova lítosti a vyznání mísila s chvalozpěvy za odpuštění hříchů. Ozývala se slova díky a prorocství. Celé nebe se sklánělo, aby spatřilo moudrost jedinečné a nepochopitelné Lásky a vzdalo jí čest. Užaslí apoštolové zvolali: „To je láska!“ (1.Jan 4,10) Pevně se chopili daru, který jim byl udělen. A co následovalo? Meč Ducha vybavený novou nebeskou silou zasazoval úderů nevěře. V jednom dni se obrátily tisíce lidí.

Aplikace Božích rad

Naplnění podmínek

Plní naděje a očekávání se učedníci shromáždili v horní místnosti. Měli naprostou důvěru, že Pán Ježíš naplní svůj slib. S pokorným srdcem činili pokání ze svého nedostatku víry. Věděli, že když splní podmínky, Duch svatý sestoupí s velkou mocí.

1. Jak reagovali učedníci na Ježíšovo nanebevstoupení? Proč jejich reakce překvapila zástupy v Jeruzalémě? (Viz. Lk 24,50-53; AA 35)
2. Proč byli učedníci naplnění takovou nadějí a důvěrou krátce po Kristově nanebevstoupení?

Učedníci Ježíšovým slovům věřili. Dovolávali se jeho zaslíbení. Poslechli jeho pokyny. Čekali v horní místnosti a s vážností očekávali vylití Ducha svatého. S posvátnou úctou se skláněli v modlitbách a opakovali ujištění: „O cokoli poprosíte Otce v mém jménu, to vám dá. Až dosud jste v mém jménu o nic neprosili. Proste a dostanete a vaše radost bude dokonalá.“ (J 16,23-4)

3. Kterých pět konkrétních věcí učedníci dělali, když čekali na naplnění Ježíšova zaslíbení?
-
4. Co bylo důvodem, pro který Bůh daroval svého Ducha učedníkům? (viz. Sk 1,8; AA 37)
5. Jakou změnu způsobil Duch svatý v osobním životě učedníků? (AA 38)

Bůh chce něco učinit v nás, aby pak mohl pracovat skrze nás. Touží vykonat něco pro nás, aby mohl konat něco spolu s námi. Touží proměnit naše povahy, aby dostalo sílu i naše svědectví. To, čím jsme, je pro Boha mnohem důležitější než to,

co děláme. Můžeš „něco“ dělat bez toho, abys byl „někým“, ale nikdy nemůžeš být „někým“, bez toho, že bys „něco“ vykonal. Proměněný charakter vede k aktivnímu svědectví a službě. Proč neotevřít své srdce Pánu Ježíši právě teď a prosit ho, aby zjevil svůj charakter ve tvém životě?

Den 4.

Čestné a upřímné vyznání

Vyznání hříchů vždycky charakterizovalo opravdové oživení. Vyznání otevírá srdce a připravuje cestu pro mocné vylití Ducha svatého. Jestliže průduchy duše jsou ucpané a zanesené hříchem, Duch svatý nemůže proudit skrze nás, aby ovlivnil svět. Nevyznaný hřích se stává překážkou všemu, co chce Bůh vykonat skrze svoji církev. Moudrý muž prohlašuje: „Kdo přikrývá své viny, úspěchu nedosáhne. Kdo vyznává a opouští je, dojde milosti.“ (Př. 28,13) Nebudeme duchovně „úspěšní“, dokud nebudeme před Bohem čestní. Nevyznaný hřích je rakovinou duše. Dříve, než nás Duch svatý naplní a posilní, tak nás nejdříve usvědčuje a instruuje. Dokud nevyznáme hříchy, na které nám Duch svatý ukazuje, naše srdce bude neplodné a neúrodné. Jestliže odmítneme naslouchat usvědčujícímu hlasu Ducha svatého, nikdy nezažijeme vylití Ducha svatého v pozdním dešti.

Když se učedníci sešli v horní místnosti a vážně hledali Boha na modlitbě, jasně rozuměli jak důležité je čestné vyznání hříchů Bohu a pokud je to na místě, také jeden druhému. „Po nanebevstoupení Pána Ježíše Duch svatý nesestoupil okamžitě. Deset dnů trvalo, než Duch svatý sestoupil. Tento čas Bůh učedníkům daroval, aby se vážně a pečlivě připravili na udělení vzácného daru. Bohaté poklady nebes byly na ně vylity poté, co pilně zpytovali vlastní srdce a zbavili se každé modly. Stáli před Bohem, pokořovali svá srdce, posilovali svoji víru a vyznávali své hříchy.“ (*This Day With God, p.10*)

Před vylitím Ducha svatého bylo třeba přípravy. „Když apoštolové čekali na naplnění zaslíbení, pokořovali svá srdce v pokání a vyznáním své nevěry.“ (AA 36) Jestliže Kristovi učedníci se potřebovali na vylití Ducha svatého v raném dešti připravit, aby roznesli evangelium v síle letnic, o co více nyní potřebujeme připravit svá srdce my, v této závěrečné, vrcholné hodině světových dějin? Jestliže oni potřebovali strávit čas na modlitbách, v rozjímání, pokáním a vyznáním, pak my zmíněné potřebujeme mnohem více. Jestliže hřích mohl zablokovat cestu mohutnému vylití Ducha svatého tehdy, jistě může být překážkou i nyní. Jestliže vyznání připravilo jejich srdce pro přijetí Ducha svatého, pak stejně tak připraví naše srdce i dnes.

Vyznání konkrétních hříchů

Svatyňová služba ve Starém zákoně nám názorně ukazuje povahu vyznání. Když Izraelité pocítili tíhu viny za svoje hříchy a přinesli oběť do svatyně, Levitikus 5 ukazuje na to, co následovalo. „Když se tedy jednou z těchto věcí proviní, ať vyzná, v čem se provinil.“ (Lev 5,5) Vyznání bylo vždycky velmi důležité. Hříšník, který přinesl beránka, vložil svoje ruce na jeho hlavu a vyznal - tu konkrétní věc, kterou zhřešil. Význam vyznání podtrhuje i sestra EGW, když píše: „Pravé vyznání je vždy konkrétní a pojmenovává ten daný hřích. Hříchy mohou být takové povahy, že mohou být vyznané pouze Bohu. Jsou hříchy, které mají být vyznány těm, kterým způsobily újmu. Jsou také hříchy veřejné povahy. Každé vyznání by však mělo být konkrétní a jasné. Mělo by obsahovat výčet hříchů, jimiž jsme se provinili.“ (Sch p.8)

Nosíš v hlavě kritické myšlenky? Vyslovil jsi bodavá a zraňující slova? Byl jsi netrpělivý a nelaskavý? Byl jsi nedůsledný v zachovávaní soboty nebo nevěrný v odkládání desátků? To jsou všechno hříchy, které znečišťují srdce. Překážejí vylití požehnání, které nám chce Bůh udělit a skrze nás dalším. Řešením je vyznání. Když klekáme před svým milosrdným a odpouštějícím Bohem a když vyznáváme konkrétní hříchy, ze kterých nás Duch svatý obviňuje, obdržíme odpuštění a osvobození od viny. To nás vede ke dvěma důležitým otázkám. Kdy bychom měli žádat odpuštění od někoho, komu jsme udělali něco zlého? A kdy je vhodné, abychom vyznávali svoje hříchy veřejně?

Vyznání Bohu a druhým

Kdy bychom měli své hříchy vyznávat jen Bohu? Apoštol Pavel si snažil zachovat čisté svědomí před Bohem i lidmi. (Sk 24,16) Můžeme mít čisté svědomí, když vyznáváme svoje hříchy Bohu. Pokud nás naše svědomí obviňuje i poté, co jsme se vyznali Bohu, měli bychom si položit otázku: Nezranili jsme svým špatným jednáním někoho, koho bychom měli požádat o odpuštění? Když jsme se s někým pohádali, byli jsme netrpěliví nebo jsme se na něho hněvali a Duch svatý nás vede k tomu, abychom toho dotyčného požádali za odpuštění, udělejme to! Je nesmírně důležitým principem snažit se napravit to, co se pokazilo. Pokud jsi svým jednáním vytvořil ve vztazích trhlinu, pak prosba za odpuštění trhlinu zacelí a dosvědčí i moc Boží milosti, která ve tvém životě koná své dílo. Pokud jsi o někom pověděl něco nelaskavého další osobě a narušil jsi tak vztahy, zajdi za tím, komu jsi to řekl a pokus se napravit, co je pokazené a naprav pověst toho, o kom jsi nevhodně mluvil.

Kdy je namístě veřejné vyznání? Pouze tehdy, pokud je tvůj hřích veřejný. Pokud jsi porušil slavnostní slib, který jsi dal Kristu a pohanil jsi Jeho jméno a jméno církve, (způsobil jsi veřejné pohoršení), v tom případě je veřejné vyznání na místě. Samozřejmě není nutné a je nemoudré, abys při vyznání hříchu chodil do detailů. To, co přináší uzdravení a pokoj do srdce není barvitě vylíčení toho, co jsi udělal, ale opravdová lítost nad hříchem. Nad tím, že jsi zarmoutil Pána Ježíše.

Pán Ježíš je stále milostivý a odpouštějící Spasitel. Stále nás očisťuje od našich vin a studu. Když k němu přicházíme a vyznáváme svoje hříchy, naše srdce jsou připravena přijmout Ducha svatého, aby se v našich srdcích zabydlel. Pokud chceš, aby Duch svatý ve tvém srdci bydlel, modli se a klad' si tyto otázky:

1. Je v mém životě něco skrytého, co mi znemožňuje přijmout dar Duch svatého v pozdním dešti?
2. Mám hluboko v duši nějaký nevyznaný hřích, který jsem dosud nevyznal a neodložil?
3. Je zde někdo, koho jsem zranil nebo zarmoutil a koho bych měl požádat o odpuštění?
4. Přijal jsem plně Boží odpuštění, nebo v srdci uchovávám jistý pocit viny?
5. Důvěřuji plně Pánu Ježíši, že mi hříchy odpustil?

Z pohledu Ducha prorockého

Pozorně si přečti následující stať z knihy Skutky apoštolů (AA 38-45).

Duch svatý sestoupil na čekající a modlící se učedníky v takové hojnosti, že se dotkl každého člověka. Věčný Bůh se mocně zjevil své církvi. Zdálo se, jako by byla tato síla po celá staletí zadržována a jakoby se nyní nebe zaradovalo, že v podobě darů Ducha může na církve vylít bohatství Boží milosti. Pod vlivem Ducha se slova lítosti a vyznání mísila s chvalozpěvy za odpuštění hříchů. Ozývala se slova děků a prorocství. Celé nebe se sklánělo, aby spatřilo moudrost jedinečné a nepochopitelné Lásky a vzdalo jí čest. Užaslí apoštolové zvolali: „To je láska“. (1.Jan 4,10) Pevně se chopili daru, který jim byl udělen. A co následovalo? Meč Ducha vybavený novou nebeskou silou zasazoval úderů nevěře. V jednom dni se obrátily tisíce lidí.

„Pospěje vám, abych odešel“, řekl Kristus svým učedníkům. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.“ „Jakmile však přijde On, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám za sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. (J 16,7.13)

Kristovo nanebevstoupení bylo znamením toho, že jeho následovníci dostanou slíbené pozeňání. Měli na ně počkat, než se pustí do svého díla. Když Kristus vstoupil do nebeských bran, byl za chvalozpěvu andělů uveden na trůn. Ihned po skončení tohoto obřadu sestoupil na učedníky v bohatých proudech Duch svatý. Takto byl Kristus skutečně oslaven slávou, kterou měl u Otce již od věčnosti. **(str. 39)** Vylitím Ducha svatého o letnicích nebe oznámilo, že se Kristus ujal svého úřadu. Jak slíbil, seslal svým následovníkům Ducha svatého z nebe na znamení toho, že jako kněz a král převzal veškerou moc na nebi i na zemi a že byl pomazán, aby vládl nad svým lidem.

„A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden. Všichni byli naplnění Duchem svatým a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.“ (Sk 2,3-4) Duch svatý v podobě ohnivých jazyků spočinul na shromážděných. Byl to symbol daru, který učedníci obdrželi a který jim propůjčil schopnost mluvit plynule jazyky, které předtím neznali. Podoba ohně naznačovala, jak horlivě budou apoštolové pracovat, a jaká moc bude provázet jejich dílo.

„V Jeruzalémě byli zbožní Židé ze všech národů na světě.“ (Sk 2,5) V době rozptýlení žili Židé téměř ve všech částech obydleného světa a ve vyhnanství se naučili mluvit různými jazyky. Mnozí z těchto židů pobývali tehdy v Jeruzalémě, protože se chtěli zúčastnit náboženských slavností, které právě probíhaly. Mezi shromážděnými byly zastoupeny všechny známé jazyky. Takové množství jazyků bylo velkou překážkou pro zvěstování evangelia; Proto dal Bůh apoštolům to, čeho se jim nedostávalo, zázračným způsobem. Duch svatý za ně vykonal dílo, které by nedokázali vykonat za celý svůj život. **(str. 40)** Nyní mohli kázat pravdy evangelia i v cizích zemích, protože bezchybně hovořili jazyky těch, pro něž pracovali. Tento zázračný dar byl pro svět přesvědčivým důkazem, že jejich pověření nese nebeskou pečeť. Od této chvíle byl jazyk učedníků čistý, jednoduchý a přesný, ať již hovořili rodným jazykem, nebo cizí řečí.

„A když se ozval ten zvuk, sešlo se jich mnoho a užasli, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí. Byli ohromení a divili se: „Což nejsou všichni, kteří mluví, z Galileje? Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči?“ (Sk 2,6-8)

Kněze a přední muže tento zázračný úkaz rozběsil, ale neodvážili se dát průchod své nenávisti, protože se báli násilností ze strany lidu. Ježíše Nazaretského popravili, ale nyní zde stojí jeho učedníci, nevzdělaní galilejští muži a ve všech jazycích, kterými se tehdy hovořilo, vyprávěli o jeho životě a službě. Kněží se rozhodli, že pro zázračnou moc učedníků najdou nějaký přirozený důvod, a tak tvrdili, že učedníci vypili příliš mnoho nového vína připraveného na slavnost a jsou opilí. Mezi shromážděnými byli prostí lidé, kteří tomuto obvinění uvěřili. Ti rozumnější však věděli, že je to křivé nařčení. Ti, kdo rozuměli cizím jazykům, dosvědčovali, že učedníci je ovládají velmi dobře. **(str. 41)**

Petr na obvinění kněží odpověděl, že tento projev je přímým naplněním Joelova prorocství, v němž je předpovězeno, že taková síla sestoupí na lidi, aby je uschopnila ke zvláštnímu dílu. Řekl: „Muži Judští a všichni, kdo bydlíte v Jeruzalémě. Toto vám chci oznámit, poslouvejte mne pozorně: Tito lidé nejsou, jak se domníváte, opilí, vždyť je teprve devět hodin ráno. Ale děje se, co bylo předpovězeno skrze ústa Joele: „A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na

všechny lidi. Vaši synové a vaše dcery budou prorokovat, vaši mladíci uvidí vidění, vaši starci budou mít sny. Jistě, na své služebníky a služebnice v těch dnech vylejí svého Ducha a budou prorokovat.“

Petr jasně a mocně svědčil o Kristově smrti a vzkříšení: „Slyšte má slova Izraelité: Bůh vám dokázal, kdo je Ježíš Nazaretský, když skrze něj mezi vámi konal divy, zázraky a znamení, jak sami dobře víte. Když vám ho Bůh podle své prozřetelnosti vydal, ukřižovali jste ho rukama bezbožníků. Bůh jej ale vzkřísil a zprostil utrpení smrti, protože nemohl zůstat v její moci.“ (Sk 2,22-24)

Ve snaze dokázat své tvrzení se Petr neodvolával na Kristovo učení. Věděl totiž, že předsudky jeho posluchačů jsou tak velké, že hovořit na toto téma by nemělo žádný smysl. Na místo toho mluvil o Davidovi, kterého Židé považovali za jednoho z praotců svého národa: „David o něm praví: ‘‘Hospodina vidím před sebou napořád, je po mé pravici, nezakolísám. Mé srdce je šťastné, můj jazyk zpívá, také mé tělo v naději odpočívá. Nenecháš mne v hrobě, svého svatého nevydáš rozkladu.“(str. 42) „Bratři, o praotci Davidovi vám mohu směle říci, že zemřel a byl pohřben; jeho hrob tu máme až do dnes. ... Mluvil tedy o vzkříšení Kristově, když řekl, že nezůstane v hrobě a jeho tělo se nerozpadne v prach. Toho Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit.“ (Sk 2,25-32)

Jak zajímavá podívaná: Odevšad přicházejí lidé, aby si vyslechli od apoštolů pravdu o Ježíši. Tisknou se jeden na druhého a zaplňují chrám. Jsou zde i kněží a přední mužové. Stále ještě se nenávisťně mračí. Jsou plní nesmiřitelné zášti vůči Kristu a na jejich rukou stále ještě ulpívá krev, kterou prolili, když křižovali Spasitele světa. Domnívali se, že apoštolové budou zastrašení násilím a vraždou; namísto toho se setkávají s nebojácnými muži, kteří plní Ducha a s velkou mocí hlásají, že Ježíš Nazaretský je Bůh. Slyší je, jak směle prohlašují, že ten, koho před nedávnem ponižovali, zesměšňovali a surově bičovali a nakonec ukřižovali, je Pánem života, který je nyní vyvýšen a usedl po Boží pravici.

Někteří z těch, kdo apoštolům naslouchali, se aktivně podíleli na Kristově odsouzení a popravě. Přizvukovali hlučícímu davu,(str. 43) když volal po Ježíšovu ukřižování. Když před nimi Ježíš a Barabáš stáli v soudní síni a Pilát se zeptal: „Koho vám mám propustit?“ Křičeli: „Toho ne, ale Barabáše!“ (Mt 27,17; J 18,40) Potom jim Pilát vydal Krista se slovy: „Vy sami si ho ukřižujte. Já na něm žádnou vinu nenalézám.“ „Já nejsem vinen krví tohoto člověka“ a oni volali: „Krev jeho na nás a na naše děti.“

Nyní se od apoštolů dověděli, že ukřižovali Božího Syna. Kněží a přední mužové se třásli. Lidu se zmocnila úzkost a pocit viny. „Byli zasažení v srdci a řekli Petrovi a apoštolům: „Co máme dělat, bratři?“ (Sk 2,37). Mezi posluchači byli i

zbožní, upřímně věřící Židé. Moc, jakou řečník pronášel svá slova, je přesvědčila, že Ježíš byl skutečně Mesiáš.

Petr jim odpověděl: „Obraťte se a každý z vás ať přijme křest na odpuštění hříchů a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ (Sk 2,38-39)

Lidem, kteří uznali svou vinu, Petr připomněl, že Krista zavrhl jen proto, že se nechali oklamat kněžími a předními muži. Pokud si k nim dál budou chodit pro rady a budou vyčkávat, až oni uznají Krista, pak se jej sami nikdy neodváží přijmout. Přestože tito vlivní muži předstírali zbožnost, dychtili po pozemském bohatství a světské slávě. (str. 44) Nebyli ochotní přijít ke Kristu a nechat se jím osvětit.

Pod vlivem tohoto nebeského světla viděli nyní učedníci nádheru dokonalé pravdy ukryté v těch místech Písma, která jim Kristus vysvětloval. Byl stržen závoj skrývající účel věcí, které nyní ztratily svou platnost a učedníci zcela jasně pochopili cíl Kristova poslání a podstatu jeho království. Dokázali přesvědčivě hovořit o Spasiteli. A když svým posluchačům objasňovali plán spasení, mnozí z nich uznali svou vinu a uvěřili. Skoncovali s tradicemi a pověrami, které jim vštěpovali kněží a přijali Ježíšovo učení. „Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí.“ (Sk 2,41)

Vedoucí představitelé židovského národa se domnívali, že Ježíšovo dílo skončí jeho smrtí. Namísto toho se stali svědky úžasných událostí, k nimž došlo o letnicích. Slyšeli, jak učedníci, nadaní dosud nevídanou silou a mocí kážou Krista a viděli, že jejich slova jsou potvrzována znameními a zázraky. V Jeruzalémě, kde se nacházelo těžiště Judaismu, tisíce lidí otevřeně vyznávaly svoji víru, že Ježíš Nazaretský je Mesiáš.

Učedníci žasli a jásali, když viděli tak bohatou úrodu obrácených. Tuto skvělou žeň nepovažovali za výsledek svého vlastního úsilí. Byli si vědomí, že jen pokračují v práci jiných lidí. (str. 45) Již od pádu Adama svěřoval Kristus semeno svého slova vyvoleným služebníkům, aby je zasévali do lidských srdcí. I On sám, během svého pozemského života rozséval semeno pravdy a zalil je svou krví. Lidé, kteří se obrátili o letnicích, byli plody této setby, úrodou Kristova díla, v němž se projevila moc jeho učení.

Přestože byly argumenty apoštolů jasné a přesvědčivé, samy o sobě by nemohly překonat předsudky, které již odolaly tolika důkazům. Když se však lidského nitra dotkl Duch svatý, Boží moc přesvědčila člověka o její správnosti. Slova apoštolů byla jako ostré šípky všemocného Boha. Dokazovala totiž lidem, jak obrovskou vinu nesou, protože zavrhl a ukřižovali Pána slávy.

Aplikace Boží rady

Očekávání zázračného

Zázračné výsledky, jaké učedníci o letnicích zažili, byly výsledkem série nejméně tří zásadních faktorů. Všechny tyto faktory se sešly v pravou chvíli. Zaprvé – Pán, který vstoupil na nebesa, byl přivítán svým Otcem. Zadruhé – učedníci připravili svá srdce a zatřetí – semeno evangelia zaseté Pánem Ježíšem se proměnilo v úžasnou žeň. Když přijde ten správný čas a srdce jsou připravena vážnou modlitbou, hlubokou vírou a upřímným vyznáním, pak na pokyn z nebes je seslán Duch svatý.

1. Co bylo signálem Kristovým následovníkům, že celé nebe bylo nyní připraveno vylít Ducha svatého? (str. 38 – poslední odstavec, a str. 39)
2. Jaký je opravdový dar jazyků? Proč jej Bůh daroval? (str. 39)
3. Co ti vypovídá o Bohu dar jazyků darovaný o letnicích? Jaké naučení z toho plyne pro nás dnes? (1.Kor 12,1-13)
4. Jaké starozákonné proroctví Petr citoval, pokud jde o vylití Ducha sv.? Prorok Joel předpovídá, že Duch svatý bude vylit:
  - a. na syny a dcery (bez ohledu na pohlaví)
  - b. na staré i mladé (bez ohledu na věk)
  - c. na služebníky i služebnice (bez ohledu na sociální postavení)

Duch svatý má být vylit „na všeliké tělo“. Není určen jen nějaké „elitě“. Je určen všem, kdo splní podmínky stanovené Bohem. Všem, kdo ho s pokorou hledají, vyznávají své hříchy a věří Božím zaslíbením. (AA 50)

5. Jaký vliv mělo učení apoštolů: (str. 44-45)
  - a. na židovské vedoucí,
  - b. na zástupy v Jeruzalémě (Sk 2,41-42)
  - c. a na samotné učedníky?

Když Duch svatý je vylit ve své plnosti, dopad je dramatický. Když otevřeme Duchu svatému svá srdce, my sami také budeme mít vliv na lidi kolem nás. Bůh nás bude moci použít jako nástroje k záchraně dalších pro Boží království. Můžeme očekávat, že Bůh otevře dveře nových možností ve společnosti, kde žijeme, v rodinách, v řadách přátel, spolupracovníků a sousedů. Když se přimlouváme za lidi, které máme na dosah (sféra vlivu), Bůh může překonat všechna naše očekávání. (Ef 3,20) Wiliam Carey, který je považován za otce moderní misie, povzbuzoval své následovníky, aby „očekávali od Boha velké věci a zkoušeli dělat velké věci pro Boha.“ Vírou můžeme přijmout od Boha to, co má pro nás nachystáno. Můžeme očekávat, že Bůh bude pracovat způsobem, který tě překvapí.

Den 5.

Láska a jednota

Před léty, když jsem jako kazatel začínal, jsem byl pozván do jedné křesťanské základní školy, abych vedl modlitební týden. Jak týden běžel, uvědomil jsem si, že dva učitelé mají mezi sebou vážný problém. Jejich vzájemné negativní postoje se dostaly do varu vždycky na setkání ve sborovně. Když jeden z nich něco navrhl, druhý se okamžitě postavil do opozice. Kdykoli se ocitli oba v jedné místnosti, napětí viselo ve vzduchu. Bylo zřejmé, že ti dva se naprosto nemají rádi.

Blížil se konec modlitebního týdne a já jsem kázal na téma velekněžské modlitby Pána Ježíše z Jana 17. Přibližoval jsem dobu, kdy se Pán Ježíš chystal své učedníky opustit. Brzy měl být zrazen a ukřižován. Měl být vzkříšen z hrobu a vystoupit na nebesa ke svému Otci. Jeho modlitba jasně ukazuje, na čem mu opravdu záleželo. Ukazuje na to, čím se ve své mysli zabýval krátce před svým ukřižováním. Velmi mu šlo o jednotu církve. Modlil se: „Aby všichni byli jedno, jako ty Otče ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mne poslal.“ (Jan 17,21) Pán Ježíš toužil po tom, aby jejich necitlivost, žárlivost, snaha o prvenství a nadvládu a jejich vzájemné konflikty už konečně ustaly. Modlil se o to, aby jejich jednota, navzdory jejich rozdílnosti, zjevovala světu sílu Boží lásky.

Když jsem se děлил se žáky a učiteli o to, po čem Pán Ježíš tolik toužil, stalo se něco pozoruhodného. Poslední večer týdnu modliteb jsme měli v programu večeri Páně s umýváním nohou a Duch svatý prolomil hradbu mezi učiteli. Právě ti dva učitelé si klekli jeden před druhým a vzájemně si umyli nohy. Omluvili se, vyznali své negativní postoje a spolu se modlili.

Touha po nadvládě byla pryč

Učedníci před letnicemi sledovali vlastní sobecké ambice. Jen vzpomeňme na matku Jakuba a Jana, jak prosila za své syny, aby získali prominentní místo v budoucím pozemském království. Řekla mu: „Ustanov, aby tito dva moji synové měli místo jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici ve tvém království.“ (Mt 20,21) Taková žádost vedla samozřejmě k žárlivosti a nejednotě mezi učedníky. Není divu, že nebyli připraveni na vylití Ducha svatého o letnicích. Zřejmě to byl jeden z hlavních důvodů, proč Pán Ježíš chtěl, aby deset dnů modliteb strávili spolu v horní místnosti. Vylití Ducha svatého musí předcházet jednota.

Jak hledali Boha na modlitbě, Duch svatý přibližoval srdce jednoho k druhému v křesťanské lásce. Kniha Skutků nám zaznamenává následující: „Ti všichni se svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou a s jeho

bratry.“ Záznam pokračuje dále: „A když přišel den padesátý, byli všichni jednomyslně spolu.“ (Sk 2,1, Kral.) Sestra EGW komentuje jejich zkušenost v horní místnosti takto:

„Povšimněte si, že Duch svatý byl vylit teprve tehdy, když učedníci byli jednomyslní a netoužili už po nejvyšších místech. Odložili všechny spory. Důkazem toho bylo svědectví, jaké nesli po vylití Ducha. Všimněte si slov: „Všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli a jednoho srdce a nikdo neříkal o ničem, co měl, že je to jeho vlastní, nýbrž měli všechno společné.“ (Sk 4,32) Celé shromáždění věřících oživoval Duch toho, který zemřel, aby hříšníci mohli žít.

Učedníci nežádali o požehnání sami pro sebe. Tížila je odpovědnost za duše. Evangelium mělo být zvěstováno do končin země a oni prosili o výzbroj mocí, kterou Kristus zaslíbil. A právě tehdy byl na ně vylit Svatý Duch a tisíce se obrátili v jednom dni.“ (8T 20-21)

Během těch deseti dnů v horní místnosti učedníci vyznávali své malicherné rozdílnosti a výhrady, které proti sobě měli. Činili pokání ze své žárlivosti a pýchy. Jejich srdce byla naplněna láskou ke Kristu, který za ně položil život a který byl nyní na pravici Otce a přimlouval se za ně. Jejich sobecké ambice najednou pohltila jejich láska ke Kristu. Zjistili, že jejich láska ke Kristu vybuodovala pevný svazek jednoty mezi nimi navzájem. Tato jednota je nejpřesvědčivějším důkazem světu o majestátnosti a povaze Krista a jeho síly odstranit hřích. (BC vol 5, page 1148)

Základ biblické jednoty

Toto nás vede k praktickým otázkám, týkajících se jednoty. Znamená jednota jednobarevnost v názorech a míněních? Jak mohli učedníci s takovými rozdíly v povahách dospět k takové jednotě? Znamená to, že v zájmu jednoty osobnost každého z nás bude fúzovat do jakési „božské jednoty smýšlení“? Přijdeme tak o svoji osobnost? Chci uvést pět základních principů, které jsou základem jednoty, o které Kristus hovořil:

1. Máme společného Stvořitele. Bůh vytvořil z jedné krve všechny národy. Jsme jedno díky faktu, že máme jednoho Otce, který nás stvořil. (Sk 17,26)
2. Máme společného Spasitele. Jsme jedno díky faktu, že nás spasil. (Ef 2,14-22)
3. Máme společný odkaz, dědictví. Jsme součástí těla Kristova, vytvořeného Bohem ke službě. Někteří mají větší, jiní menší dary, ale každý věřící má dar, kterým se může podílet na budování těla Kristova. (1.Kor 12,4-11. 18-21).
4. Máme jedno poselství. Učedníci byli sjednocení všeobecně přijatou přítomnou pravdou, která je odlišovala od ostatního světa. (Ef 4,12.13; Zj 14,6-12)

5. Máme jedno poslání. Učedníci byli sjednocení úkolem oslovit celý svět evangeliem. Jejich osobní ambice, pýcha a touha vládnout byla strávená na oltáři odevzdání, aby pak spolu nesli evangelium světu. (Mt 28,18-20)

Když učedníci trávili čas hledáním Boha v modlitbě, Duch svatý jim připomínal, že mají společného Stvořitele, Vykupitele, dědictví, poselství a poslání. Věci, které je sjednocovaly, byly mnohem větší, než cokoliv je rozdělovalo. Zjistili, že to, co je rozděluje, je naprosto nedůležité! EGW popisuje jejich jednotu takto: „Tito první učedníci se od sebe výrazně lišili. Měli se stát učiteli světa a představovali rozmanité povahové typy. Aby tito muži, jejichž vrozené sklony a životní návyky byly tak rozdílné, mohli úspěšně pokračovat v díle, k němuž byli povoláni, jejich pocity, myšlenky a činy se musely sjednotit. Ježíš chtěl, aby k této jednotě dospěli, a proto usiloval o to, aby byli jedno s ním. Modlitba k jeho nebeskému otci vyjadřuje, s jakým vypětím sil za ně bojoval: „Ať jsou všichni jedno, jako ty Otče ve mně a já v tobě; ať jsou i oni jedno v nás, aby svět uvěřil, že jsi mne poslal. ... Já v nich a ty ve mně, aby byli dokonale jedno a aby svět poznal, že jsi mě poslal, a že jsi je miloval, jako jsi miloval mě.“ (Jan 17,21-23) Vytrvale se modlil za to, aby byli posvěcení pravdou. A modlil se s důvěrou, protože věděl, že všemocný Bůh o tomto rozhodl již před stvořením světa. Věděl, že evangelium o království bude kázáno všem národům na svědectví, že v boji se zlem zvítězí pravda vyzbrojená neomezenou mocí Ducha svatého a že jednoho dne nad jeho následovníky vítězoslavně zavlaže prapor potřísněný krví.“ (AA p.20-21)

Věta: „**jednota myšlenek, pocitů a jednání**“ je výraz, nad kterým žasneme. Co to přesně znamená? Jednota pocitů hovoří o opravdové vzájemné lásce a úctě. Přes jejich osobní rozdílnosti skrze Krista tito první křesťané se měli vzájemně rádi a jejich okolí toho bylo svědkem. Apoštol Jan povzbuzoval věřící těmito slovy: „Milujme jedni druhé, milování – vždyť láska je z Boha. Každý, kdo miluje, se narodil z Boha a zná Boha.“ (1.Jan 4,7)

Jednota myšlenek hovoří o jejich všeobecně přijatému systému věrouky. Učedníci byli sjednoceni v Kristu a jeho učení. Důvěra v Kristovo učení je sjednocovala. Jejich chápání pravdy, kterou učili, je dávala dohromady. Přijaté doktríny, které šířili, je zaměřovaly zase na to společné. A jednota jednání hovoří o jejich chápání přijatého poslání. Učedníci byli zaměřeni na dokončení úlohy, kterou jim Pán svěřil. Byli zapálení a horlivě kázali poselství o Boží lásce ke světu. Stravovala je snaha dělit se o Boží poselství, kde to jen bylo možné. Nepřipustili by, aby jejich rozdílné rysy osobnosti, rozdílnosti v náhledech na různé věci anebo osobní preference, jim stály v cestě a překážely dokončení Kristova poslání. Toto nás vede k vážným a důležitým otázkám týkající se našeho života dnes. Na modlitbě

zvažte následující otázky. A pokud máte modlitební skupinku, prohovořte nejdříve uvedené otázky spolu:

1. Stává se, že moje osobní mínění vytváří konflikty v mém domově nebo ve sboru? Co bych měl udělat, abych takové konflikty redukoval?
2. Pokud mám pocit nepřátelství vůči některému členu církve, co bych měl udělat, abych konflikt redukoval?
3. Jestliže mi někdo ublížil a já mám nyní problém se přiblížit k tomu, kdo mne zranil, jak mohu začít stavět most k navázání nového vztahu?
4. Pokud jsem vedoucí ve sboru, co mohu udělat pro upevnění jednoty?
5. Jak vytváří jednotu osobní zapojení v misi? Jsem nějakou formou zapojený do získávání duší? Pokud ne, proč bych neměl prosit Pána Ježíše, aby mne vedl v naplnění toho, co si sám přeje?

Z pohledu Ducha prorockého

Pozorně si přečti následující oddíl z knihy Skutky apoštolů (AA 44-50)

Již od pádu Adama svěřoval Kristus semeno svého slova vyvoleným služebníkům, aby je zasévali do lidských srdcí. I on sám během pozemského života rozséval semeno pravdy a zalil je svou vlastní krví. Lidé, kteří se obrátili o letnicích, byli plody této setby, úrodou Kristova díla, v němž se projevila moc jeho učení.

Přestože byly argumenty apoštolů přesvědčivé a jasné, samy o sobě by nemohly překonat předsudky, které již odolaly tolika důkazům. Když se však lidského nitra dotkl Duch svatý, Boží moc přesvědčila člověka o jejich správnosti. Slova apoštolů byla jako ostré šipky všemocného Boha. Dokazovala totiž lidem, jak obrovskou vinu nesou, protože zavrhnli a ukřižovali Pána slávy.

Když Kristus vyučoval své učedníky, vedl je k tomu, aby vnímali potřebu Ducha svatého. Pod jeho vlivem v nich dozrály schopnosti, které potřebovali k zahájení svého životního díla. Už nebyli ani hloupí, ani nevzdělaní. Už nebyli jen skupinou nespolupracujících nebo hádajících se individualistů. Už neupínali své naděje k světské velikosti, ale „pobývali svorně v chrámu“ a byli „jedné mysli a jednoho srdce“. (Sk 2,46; 4,32) Neustále přemýšleli o Kristu a chtěli pracovat pro jeho království. Svým smýšlením a povahou se podobali svému Učiteli a lidé poznávali, že jsou to ti, kteří bývali s Ježíšem. (Sk 4,13)

Letnice přinesly učedníkům nebeské osvětlení. Nyní jim byly zjeveny pravdy, které nechápali, dokud byl Kristus ještě mezi nimi. S dosud nepoznanou vírou a jistotou přijímali učení Písma svatého. Již nepochybovali o tom, že Kristus byl Boží Syn. Věděli, že byl opravdu Mesiášem, přestože přišel v podobě člověka. Důvěra, s jakou vyprávěli svoji zkušenost, přesvědčovala svět o tom, že je s nimi Bůh.

Učedníci mohli o Ježíši hovořit s jistotou. Vždyť byl jejich přítelem a starším bratrem. Byli s ním v tak úzkém spojení, jakoby seděli vedle něj v nebeském království. Když o něm vydávali svědectví, mluvili s velkým nadšením. Jejich nitro přetévalo tak dokonalou, hlubokou a nevýslovnou laskavostí, že byli ochotní jít až na konec světa a svědčit o Kristově moci. Z celého srdce toužili pokračovat v díle, které Ježíš začal. Uvědomovali si, jak velký dluh mají vůči nebi a cítili odpovědnost za své dílo. Posílení darem Ducha svatého a plní nadšení se vydali rozmnožovat vítězství kříže. Duch je povzbuzoval a promlouval skrze ně. Z jejich tváří vyzařoval Kristův pokoj. Zasvětili své životy jeho službě a celou svou bytostí potvrzovali toto rozhodnutí. (str. 47)

Před koncem své pozemské služby Kristus zaslíbil svým učedníkům Ducha svatého. Brzy měla nadejít chvíle jeho ukřižování, a on si plně uvědomovat tíhu viny, která na něm spočine, až na sebe vezme lidské hříchy. Dříve, než vydal sám sebe jako oběť smíření, poučil své učedníky o nejdůležitějším a nejdokonalejším daru, který chtěl svým následovníkům svěřit – o daru, který jim zpřístupní nevyčerpatelné zdroje jeho milosti. Řekl: „Požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude.“ (J 14,16-17) Spasitel poukazoval na dobu, kdy přijde Duch svatý a jako jeho Zástupce vykoná veliké dílo. Moc Ducha svatého se postaví na odpor zlu, které se nahromadilo v průběhu staletí. (str. 48)

Co se stalo, když byl o letnicích vylit Duch svatý? Radostná zpráva o vzkříšeném Spasiteli se šířila do nejvzdálenějších koutů obydlí světa. Učedníci hlásali evangelium o zachraňující milosti a lidé se tomuto mocnému poselství otevírali. Odevšad přicházeli obrácení lidé a připojovali se k církvi. Odpadlíci se vraceli ke své víře, hříšníci se přidávali k věřícím, aby společně s nimi hledali drahocenný poklad. I z těch nejzatvrzelejších odpůrců evangelia se stávali jeho zastánci. Naplnilo se proroctví, že klopýtající bude jako David a dům Davidův jako anděl Hospodinův. (Zach 12,8) Každý křesťan viděl ve svém bratrovi projev Boží lásky a shovívavosti. Jen jedno bylo důležité, jen jeden cíl stál za námahu: všichni věřící chtěli odrážet Kristovu povahu a usilovat o rozšíření jeho království.

„Boží moc provázela svědectví apoštolů o vzkříšení Pána Ježíše a na všech spočívala veliká milost.“ (Sk 4,33) Díky jejich úsilí se k církvi přidávali vyvolení lidé, kteří přijali pravdu a zasvětili své životy poslání předávat jiným naději, jež je naplnila pokojem a radostí. Výhrůžky je nemohly zastavit ani vyděsit. Bůh skrze ně promlouval a při putování z místa na místo kázali evangelium chudým a z Boží milosti konali zázraky. Tak mocně může Bůh působit, pokud se lidé nechají vést jeho Duchem. (str. 49)

Zaslíbení Ducha svatého se neomezuje na nějakou dobu či národ. Kristus prohlásil, že vliv Božího Ducha bude provázet jeho následovníky až do konce. Od letnic až do současné doby je Utěšitel sesílán všem, kdo se zcela podřídili Bohu a oddali se jeho službě. Všem, kdo přijali Krista jako osobního Spasitele je Duch svatý rádcem a svědkem, který je posvěcuje a vede. Čím důvěrnější vztah mají věřící k Bohu, tím přesvědčivější a mocnější je jejich svědectví o Spasitelově lásce a zachraňující milosti. Muži a ženy, kteří během dlouhých staletí pronásledování a zkoušek ve svých životech mnohokrát zakusili přítomnost Ducha svatého, jsou pro tento svět znamením a zázrakem. Odhalili před anděly i lidmi proměňující moc Spasitelovy lásky.

Avšak ti, kdo o letnicích přijali Boží moc, nebyli ušetřeni dalších pokušení a zkoušek. Když vydávali svědectví o pravdě a spravedlnosti, nepřítel veškeré pravdy je stále znovu napadal a snažil se je připravit o jejich křesťanskou zkušenost. S pomocí všech sil, které dostávali od Boha, se ve svém lidství museli snažit dosáhnout míry Kristovy plnosti. Každý den na modlitbách prosili o novou milost, aby mohli stále růst v dokonalosti. (**str. 50**) Pod vlivem Ducha svatého projevovali svoji víru v Boha dokonce i ti nejslabší a tak se učili rozmnožovat, posvěcovat, tříbit a zušlechťovat schopnosti, které jim byly svěřeny. Pokorně se podřizovali přetvářejícímu působení Ducha svatého, a proto je Bůh obdarovával ze své plnosti a proměňoval ke svému obrazu.

Aplikace Božích rad

Jednotní v poslání

Během deseti dnů v horní místnosti učedníci vstoupili do jednoty, za kterou se Pán Ježíš modlil ve své velekněžské modlitbě. (Jan 17). Konečně se stali jedním „akordem“. Nyní byli připraveni přijmout zaslíbený dar Ducha svatého. Semeno, které Ježíš během své pozemské služby zasel, vyrašilo a přineslo úžasnou žně díky spršce požehnání Ducha svatého o letnicích.

1. Jak ovlivnila Ježíšova pozemská služba to, co se stalo během jednoho dne o letnicích? (AA 45)

Pokud byl zde na zemi, Pán Ježíš neviděl skutečné výsledky své práce. Ve skutečnosti, když umíral, tak se zdálo, že jeho práce byla selháním. „Mohlo by se zdát, že Krista jako Vykupitele světa stíhal jeden neúspěch za druhým. Posel, který přinášel světu milost, jakoby vykonal jen málo z toho, co pro povznesení a spasení lidstva vykonal chtěl.“ (DA 678)

Vliv toho, co Pán Ježíš vykonal, byl vidět až o letnicích.

Při popisu růstu novozákonní církve apoštol Pavel vzpomíná korintské věřící. Píše: „Já jsem sázel, Apollos zaléval, ale vzrůst vám dal Bůh. Vůbec nejde o to, kdo sází, ani o to, kdo zalévá, ale o to, že Bůh dává vzrůst. Ten kdo sází a ten, kdo zalévá jsou jedno; každý však dostane svou vlastní odplatu za svou vlastní práci. Jsme tedy Boží spolupracovníci ...“ (1.Kor 3,6-9)

Veškerý úspěch v boží službě spočívá v poznání, že naší úlohou je být věrný Bohu. Nemusíme vždycky vidět výsledky své práce, ale pokud uděláme to, co máme, Bůh použije jiné, aby pokračovali v práci na získání lidí čestných ve svém srdci.

2. Ve Sk 1,14; 2,1; 2,46 Lukáš zaznamenává, že učedníci byli „svorní“. (angl.: „jeden akord“).
  - a. Co to znamená?
  - b. Jaký význam má svornost a jednota pro církve dnes? (AA 45)
3. Jaký rozdíl zaznamenalo svědectví apoštolů po vylití Ducha svatého o letnicích? (Sk 4,20. 31.33.; 5,42; AA 45 poslední odstavec a 46)
4. Jaký byl výsledek vylití Ducha svatého o letnicích? (Sk 2,41; 4,4; 5,15; 6,7; 9,31; AA 48, první odstavec)
5. Zaslíbení Ducha svatého bylo určeno jen pro apoštoly o letnicích? (Lk 11,13; AA 49)

Zaslíbení Ducha svatého platí pro každou generaci. Bůh chce vykonat mnohem více v nás i skrze nás, než jsme si schopni představit. V době konce budou letnice zopakovány v mnohem větší míře. Moc Ducha svatého bude vylita ve své plnosti, aby dokončila Boží dílo na zemi. Jakmile lid Boží vstoupí do jednoty založené na **poselství**, přijme skutečnost, že jsme jedním **hnutím** a máme jedno **poslání**, Bůh vylije svého Ducha v hojně míře a dílo Boží na zemi bude dokončeno. (message; movement; mission = poselství; hnutí; poslání;)

Den 6.

Sebezkoumání

O letnicích byli učedníci připraveni ve správnou dobu. Ježíš vystoupil ke svému Oci. Jeho oběť byla přijata. Pak seslal Ducha svatého na učedníky, jak to slíbil, aby mohli učedníci splnit svoje poslání. Potřebovali Boží rady. Hledali Boha na modlitbě. Prožili opravdové pokání vycházející ze srdce. Vyznali své hříchy, které jim Duch svatý připomněl. Během deseti dnů v horní místnosti se přiblížili více jeden druhému a prožívali skutečnou křesťanskou jednotu. Lukáš zaznamenává, že všichni byli jednoho srdce a jedné duše. (Sk 4,32) Malichernosti a nedorozumění

dali stranou. Sváry a spory vypustili z hlavy. Osobní spory se urovnaly. Bariery byly zbořeny.

I když nám Bible neříká, co všechno se odehrálo v horní místnosti, přesto podává dost informací, abychom si mohli udělat představu o tom, so se opravdu stalo. Dar ducha prorockého v moderní době nám pomohl doplnit detaily a osvětlil nám stručný biblický záznam. EGW také odkrývá jeden nesmírně důležitý detail, když říká, že „tyto dny přípravy byly dny důkladného sebezpytování. Učedníci si byli vědomi své duchovní nouze a volali k Pánu, aby jim daroval svaté pomazání a uschoptil je k záchraně lidí.“ (AA 37) Deset dnů v horní místnosti bylo údobím hlubokého sebezpytování. „Po nanebevstoupení se učedníci shromáždili na jednom místě a pokorně prosili Boha. Po deseti dnech zpytování srdce a sebezkoumání byla připravena cesta pro Ducha svatého, aby vstoupil do očištěných a posvěcených chrámů srdce.“ (Ev 698) Učedníci si chtěli být jistí, že v jejich životech není špatný postoj, návyk, který by mohl oddálit vylití Ducha svatého. Zpytovali srdce, aby se ujistili, že jejich motivy jsou čisté.

Zkoumání našeho srdce

Skrze Bibli nás Bůh napomíná, abychom trávili čas sebezkoumáním. „Dávejte pozor, aby se někdo nepřipravil o Boží milost, aby se nerozbujel nějaký kořen hořkosti, který by nakazil a poškodil mnohé.“ (Žd 12,15) Z kořenů vyrůstají výhonky a z nich ovoce. Pokud je v srdci kořen hořkosti, pak se brzy objeví výhonky hněvu, kritiky, pomluv a výsledkem je zruinované společenství. Každý hříšný kořen dříve či později přinese své ošklivé ovoce.

Před mnoha lety jsme s manželkou navštívili pevnost Ticonderoga ve státě New Hampshire. Tato pevnost byla v letech 1775-1779 důležitým strategickým bodem. Protože jsem věděl, že turisté zde nacházejí kovové hroty šípů hned pod hradbami, ptal jsem se průvodce, kde bych nějaký hrot mohl najít. Průvodce se usmál a řekl: „Hned u hlavní brány!“ Nechtěl jsem tomu věřit. Zde, když tudy prochází tisíce lidí každý rok? Proč je nenašli už dříve? Průvodce nám vysvětlil, že nejlépe je hledat hroty šípů na jaře. Když po dlouhé zimě jarní dešť smyje prach a horní vrstvu hlíny, hroty se dostávají na povrch. Uvědomuji si, že hroty šípů hříchu jsou ukryty pod povrchem a pouze něžný dešť Ducha svatého jim pomůže „vyplavat“ na povrch. Král David se modlil: „Zkoumej mě Hospodine, zkoušej mě, prověř mé srdce i svědomí. Tvou lásku mám stále před sebou, tvá věrnost mne všude provází“ (Ž 26,2,3)

Když vidíme Boží lásku a věrnost, jeho spravedlivý charakter, uvědomujeme si vlastní slabosti, nedostatky a hříchy. Ve světle jeho bezpodmínečné lásky a dokonalosti je naše srdce pokořeno. Jsme vedeni k vyznání a hlubokému pokání. Křičíme, voláme k němu a prosíme o spasení a ospravedlnění, které může nabídnout

jen on sám. Když jsme zatíženi vědomím jeho svatosti, voláme stejně jako Izaiáš: „Běda mi, zahynu.“ (Iz 6,5) Sebezkoumání nebývá vždy příjemná zkušenost, ale je naprosto nepostradatelná. Při sebezkoumání prosíme Boha: Je něco v mém životě, co není v souladu s Tvojí vůlí? A pak se modlíme: Pane, zjev mi to, co je ukryto v hloubce mého srdce a co se ti nelíbí.

Praktický příklad sebezkoumání

EGW nám dává praktický příklad potřeby sebezkoumání. „Jestliže některé dítě žije v hříchu, ale nepřipouští si svůj stav, rodiče by to neměli přehlížet. Měli by „zapálit lampu a usilovně hledat“. Měli by studovat Boží slovo a v jeho světle prohlédnout celý rodinný život, aby zjistili příčinu, proč se dítě odcizilo. Měli by prozkoumat svá srdce, zvyky a celý způsob života. Děti jsou dědictvím od Hospodina a rodiče zodpovídají za to, jak pečují o Boží vlastnictví.“ (Col 194) Sebezkoumání může být někdy bolestivé. Duch svatý nám někdy zjeví o nás věci, které jsme dříve nevěděli. Tendence, kterých jsme si nebyli vědomi, se najednou dostanou na povrch. Pán Bůh nám dříve naše nekřesťanské charakterové rysy nezjevil, aby nás nezmalomyslnil. Nyní nám je zjevuje, abychom je vyznali, vzdali se jich, podřídili je Kristu a získali jeho odpuštění a očištění. Chce napravit naše poznamenané vztahy z minulosti. Chce proměnit náš život a dát nám budoucnost naplněnou nadějí. Chce z nás sejmout naši úzkost z chyb, kterých jsme se dopustili v minulosti a dát nám plnou důvěru v jeho vedení v přítomnosti. Pokud jsme udělali chyby ve výchově svých dětí, vyznejme je Bohu a prosme Boha o sílu udělat ve vlastním životě změny, jaké je třeba. Pokud je to potřeba, mluvmе o svých chybách ve výchově i se svými dětmi a prosme je za odpuštění.

Smysl sebezkoumání je objevit ty oblasti našeho života, které nám byly dříve skryty. Všichni máme svá slepá místa, pokud jde o poznání defektů našeho vlastního charakteru. Duch svatý nás povede, abychom udělali duchovní inventuru a tato slepá místa objevili. Žalmista se modlil: „Zkoumej mne Bože, a poznej srdce mé. Poznej mé myšlenky, jen mě vyzkoušej! Zjisti, zda se držím cesty škodlivé a cestou věčnosti mne ved“ (Ž 139,23-4) Bůh nás v procesu sebepoznávání vede blíže k sobě. Nechce nás utopit v pocitu viny a ve výčitkách svědomí nad naší minulostí. Jeho cílem je vést nás „po cestě věčnosti“. Přestože je zdravé hodnotit svůj duchovní život, je nezdravé trápit se nad chybami, kterých jsme se v minulosti dopustili. Zůstávat příliš dlouho u svých starých chyb vede ke zmalomyslnění.

Náš Bůh je větší, než naše chyby a selhání. Jistěže si potřebujeme čestně definovat, jak jsme na tom, ale mnohem důležitější je vědět, jak velká je Boží milost. Pochopení vlastní slabosti nás připravuje pro přijetí jeho síly. Pochopení naší hříšnosti nás připravuje k přijetí jeho spravedlnosti. Pochopení naší nevědomosti nás připravuje pro přijetí jeho moudrosti. Duch svatý nás možná povede k pláči nad vlastním naturelem, ale v pláči nás nenechá. Duch svatý nás chce přivést ke Kristu.

Když si v procesu sebezkoumání uvědomíme své hříchy a chyby, děkujeme Bohu za Ducha svatého, který nás vede blíže ke Kristu. Moc Ducha svatého, který nás usvědčuje z našich chyb je předzvěstí přijetí Ducha svatého v jeho plnosti v pozdním dešti. Dříve, než nás Bůh přetvoří, musí nás zlomit. Dříve, než nás naplní, musí nás vyprázdnit. Dříve, než v našem srdci začne vládnout, musí být z trůnu sesazeno naše já. Jak úžasný je Spasitel, Ježíš, náš Pán! Jeho touhou je, abychom zjevili jeho milující charakter dříve, než nám On zjeví vesmír, který nás čeká. Nyní je čas, aby nás připravil na největší vylití Ducha svatého v dějinách.

Na modlitbě přemýšlej o těchto otázkách:

1. Je něco ukryto v hlubinách mé duše, co by mne mohlo připravit o dar Ducha svatého v jeho plnosti?
2. Jsem ochoten dát Bohu svolení, aby odstranil z mého života cokoli, co není v souladu s jeho vůlí?
3. Je něco v mém životě, co nejsem ochoten Bohu podřídit?

Z pohledu Ducha prorockého

Pozorně a s modlitbou si přečti následující stat' (AA 50-52)

Čas, který uplynul od doby, kdy se Kristus loučil se svými učedníky, nic nezměnil na jeho zaslíbení, že sešle Ducha svatého, jako svého zástupce. Nepřítékají-li k lidem na zemi proudy Boží milosti, pak překážka není na Boží straně. Pokud se zdá, že se toto zaslíbení nenaplnuje tak, jak by mohlo, je to proto, že si je lidé neváží tak, jak by měli. Kdyby všichni toužili po Duchu svatém, byli by jím naplněni. Duchovní vyprahlost, temnota, úpadek a smrt se projevují všude tam, kde lidé věnují potřebě Ducha svatého jen malou pozornost. Zabývají-li se nepodstatnými věcmi, postrádají Boží moc, která je nezbytná pro růst a blaho církve a která s sebou přináší všechna ostatní požehnání. A to navzdory tomu, že se jim nabízí v neomezené míře.

Víme-li, že toto je způsob jak získat sílu, proč tedy nelačníme a nežízníme po daru Ducha? Proč o něm nemluvíme, nekážeme a neprosíme o něj? Jestliže rodiče dávají svým dětem dobré dary, tím spíše dá Bůh Ducha svatého těm, kdo mu slouží. Všichni Boží služebníci by měli prosit o každodenní křest Duchem svatým. Křesťanští pracovníci by se měli shromažďovat a prosit o zvláštní pomoc a nebeskou moudrost, aby byli schopní rozumně plánovat a jednat. Měli by se modlit především za to, aby Bůh v plné míře udělil Ducha svatého svým vyvoleným, kteří byli vysláni do misijních polí. (str. 51) Pod vlivem Ducha budou Boží služebníci hlásat pravdu s takovou mocí, jaké se nevyrovná veškerá čest a sláva, kterou nabízí svět.

Ať se posvěcený Boží služebník nachází kdekoli, Duch svatý je s ním. Slova určená učedníkům platí i pro nás. Jejich Utěšitel je i naším Utěšitelem. Duch svatý

dodává člověku sílu, která mu v každé tíživé situaci umožňuje vytrvat v úsilí a zápase, podpírá jej uprostřed světa plného nenávisti a pomáhá mu uvědomovat si své vlastní chyby a slabosti. Když prožíváme smutek, nebo procházíme utrpením, když se nám zdá, že naše vyhlídky do budoucnosti jsou chmurné a nejisté, cítíme se bezradní a opuštěni, Duch svatý odpovídá na modlitbu víry a naplňuje nás útechou.

Projev duchovního vytržení za mimořádných okolností není přesvědčivým důkazem o tom, že člověk je křesťanem. Svatost není extáze, ale úplné podřízení vůle Bohu. Být svatý znamená žít každým slovem, které vychází z Božích úst. Být svatý znamená konat vůli našeho nebeského Otce, důvěřovat Bohu ve zkouškách a v dobách dobrých i zlých, řídit se vírou, nikoli viditelnými věcmi, spoléhat se na Boha, bezpodmínečně mu důvěřovat a spočinout v jeho lásce.

Není pro nás důležité, abychom si dokázali přesně vysvětlit co je Duch svatý. Kristus nám říká, že Duch svatý je Utěšitel, „Duch pravdy, jenž od Otce vychází“. Jasně o něm prohlašuje, že až bude lidi uvádět do veškeré pravdy, „nebude mluvit sám za sebe“. (J 15,26; 16,13;) (str 52)

Podstata Ducha svatého zůstává tajemstvím. Lidé ji nedokáží vysvětlit, protože jim nebyla zjevena Bohem. Lidé, kteří se nechávají unést svou fantazií, si mohou dát do souvislosti různé oddíly Písma a vybudovat na nich lidské teorie. Pokud však církev tyto názory přijme, nijak ji to neposílí. O tajemstvích, která jsou příliš hluboká, než aby je lidé mohli pochopit, je nejlépe mlčet.

Kristus přesně vystihl úkol Ducha svatého, když řekl: „On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud.“ (J 16,8) Duch svatý usvědčuje z hříchu. Jestliže se hříšník otevře působení oživujícího Ducha, obrátí se a uvědomí si, jak důležité je poslouchat Boží požadavky.

Kajícímu hříšníkovi, lačnickému a žíznícímu po spravedlnosti, zjeví Duch svatý Beránka Božího, který snímá hřích světa. „Bude vám zvěstovat, co přijme ode mne,“ řekl Pán Ježíš. „Naučí vás všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“ (J 16,14; 14,26;)

Duch svatý je obnovující silou, díky které se spasení vydobyté krví našeho Vykupitele stává skutečností. Neustále se snaží obracet pozornost lidí k veliké oběti přinesené na Golgotském kříži, zjevuje světu Boží lásku a odhaluje usvědčenému hříšníkovi vzácné poklady Písma.

Aplikace Božích rad **Přijetí Ducha**

Už ses někdy podíval nad tím, proč novozákonní církve vedla takový duchovní život a naše sbory naopak tak malý? Proč byl Duch svatý vylit tak mocně a dnes se zdá Boží moc tak slabá? Proč byli první křesťané plní Duchem svatého a proč jsme my od jeho přítomnosti separováni? V čem je ten rozdíl? Možná, že je čas, abychom nad těmito otázkami přemýšleli. Možná, že nás dnes Duch svatý vede k tomu, abychom zpytovali sami sebe.

1. Změnil čas něco na zaslíbení, které Pán Ježíš dal, pokud jde o seslání Duchem svatého na církev? (Sk 2,37-9; AA 50;)
2. Které tři důvody zmiňuje EGW (AA 50), proč máme dnes nedostatek zmocnění Duchem svatým?

Přemýšlej:

- Vážím si daru Duchem svatého, který Pán Ježíš slíbil?
  - Je pro mne získání daru Duchem svatého prioritou?
  - Nevytěšňuji věci malé důležitosti z mého každodenního života místo pro věci věčného významu?
3. Jaké praktické kroky nám Pán uložil, abychom se připravili na vylití Duchem svatého? (AA 50)
    - a. Zakroužkuj pět sloves v následujících větách:
„Proč tedy nelačníme a nepraháme po daru Duchem svatého? Proč o něm nemluvíme, nekážeme a neprosíme o něj?“ Co těch pět sloves znamená pro tvůj život?
    - b. Doplň následující větu:
- „Všichni Boží služebníci by měli ....“

Náš Pán nás zve, abychom mu osobně každý otevřeli své srdce a prosili Boha o seslání Božího Duchem svatého. Měli bychom se setkávat v malých skupinách a prosit o zaslíbení nebes.

4. Co učiní Duch svatý v životech věřících, kteří prožívají zkoušky a těžkosti? (Ř 8,14-17; Ef 3,14-21; AA 51 1.odstavec)

Největším důkazem Duchem naplněného života je proměněný život. Je to mysl člověka oddaná vůli Boží a touha dělat Bohu radost v každé oblasti našeho života. (J 8,29; Žd 8,10; 10,7;) Největším důkazem Duchem naplněného života nejsou nadpřirozená znamení. Dábel umí napodobovat zázraky a divy (Zj 14; 18,20; Mt 24,24;). Chceš Bohu otevřít své srdce pro přijetí Duchem svatého a žádat jej, aby ti zjevil všechno, co skrývá tvoje srdce a co překáží naplnění Duchem svatým?

Den 7.

Sebeobětavá pokora

Postoje učedníků před a po letnicích se dramaticky změnily. Deset dnů v horní místnosti tyto dramatické změny připravily. Lukášovo evangelium poznamenává, že krátce před smrtí Pána Ježíše měli mezi sebou učedníci spor o to, kdo je mezi nimi „největší“. (Lk 22,24) Nezdá se, že by zde Lukáš hovořil o mužích, kteří mají být vzorem a modelem budoucí církve - příkladem lásky všude kam přijdou - do měst a vesnic, které budou chtít získat pro Pána Ježíše. Nezdají se jako společenství věřících, které v síle Duchem svatého obrátí svým kázáním svět na ruby. V jejich úvahách dominovaly osobní ambice. Motivovaní sobeckým zájmem přemýšleli o tom, co jim následování Krista přinese, nikoliv o tom, kolik budou ochotni obětovat. Věřili si, že budou schopni s Kristem v jeho přicházejícím království vládnout a všichni snili o tom, že se dostanou nejvýš.

Petrova sebedůvěra se ukázala i v tom, s jakou jistotou prohlásil, že je ochoten jít s Pánem Ježíšem do vězení nebo i na smrt. (Lk 22,33) Podle slov Matoušových se podobně se stejnou sebedůvěrou vyjadřovali všichni ostatní učedníci. Petr se před ostatními učedníky dušoval: „I kdybych měl s tebou zemřít, nikdy tě nezapřu!“ (Mt 26,35) Stravování touhou po prvním místě naprosto nemohli pochopit podstatu evangelia. Zdálo se, že jsou hluší k tomu, co jim Pán Ježíš mluvil. „Kdo by mezi vámi chtěl být první, ať je vaším otrokem – právě tak jako Syn člověka, který nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a aby dal svůj život jako výkupné za mnohé!“ (Mt 20,27-28)

Letnice přinesly změnu

Letnice všechno změnilo. Během deseti dnů v horní místnosti učedníci pečlivě zkoumali své srdce. Poznali své slabosti a prosili o Boží sílu. Uvědomili si svou křehkost a toužili po Jeho zmocnění. Rozpoznali své sobectví a prosili o pokoru a nesobeckého ducha Pána Ježíše. EGW jejich zkušenost popisuje takto: „Když učedníci čekali na splnění zaslíbení, projevovali upřímnou lítost a pokorně vyznávali svoji nevěru. Vzpomínali na slova, která jim Kristus řekl před svou smrtí, a začínali plně chápat jejich smysl. Vzájemně si připomínali pravdy, které se jim vytratily z paměti, a nyní se jim znovu vybavovaly. Vyčítali si, že Ježíšovi nerozuměli. Znovu se jim před očima promítaly všechny události jeho úžasného života. Když přemýšleli o jeho svatosti, měli pocit, že žádné břemeno není příliš těžké a žádná oběť příliš velká a jejich touhou bylo svědčit svým životem o kráse Kristova charakteru. Kdyby mohli uplynulé tři roky prožít ještě jednou, zachovali by se úplně jinak.“ (AA 36)

Když se učedníci spolu modlili a pokořovali svá srdce před Bohem, Duch svatý jim v jejich mysli připomínal lekce pokory, důvěry, podřízení a služby, kterým je chtěl Kristus už dávno předtím naučit. Učedníci se cítili pokáraní působením Ducha svatého, který je usvědčoval. Přáli by si posledního tři a půl roku prožít ještě jednou. Cítili jste se někdy podobně? Už jste si někdy přáli, kdybyste se tak mohli vrátit a napravit vaše staré chyby? Duch svatý však nejen usvědčuje ze hříchu, ale také uzdravuje raněná srdce a přináší nám naději. Ujišťuje nás, že Bůh má pro náš život lepší plán. Inspiruje a povzbuzuje nás zaslíbeními lepší budoucnosti.

Vezměme například Petra. Po letnicích se z něho stal zcela jiný člověk. Naplněný Duchem svatým kázal o letnicích Boží slovo a tři tisíce lidí bylo přesvědčeno a v jednom dni pokřtěno. Když se ho židovské autority pokoušely umlčet, beze strachu prohlásil: „Nemůžeme nemluvit o tom, co jsme viděli a slyšeli.“ (Sk 4,20) Kdysi chlubitivý Petr se stal věrným. Nedůvěřoval sobě, ale důvěřoval síle od Boha. Kdysi arogantní Petr se naučil lekcí pokory a nesobecké služby. Jen přemýšlejte o tom, co sám napsal: „Vy mladší se podřízujte starším a všichni se oblékejte pokorou vůči sobě navzájem, vždyť Bůh se staví proti pyšným, pokorné ale zahrne milostí. Pokořte se tedy pod mocnou Boží ruku, a on vás v pravý čas povýší.“ (1.Pt 5,5-6) Pokorná srdce může Bůh naplnit svým Duchem. Taková srdce jsou otevřená k přijetí Božího bohatého požehnání.

Ježíš – náš příklad

Přemýšlejte o Ježíši. Opustil slávu nebes a přišel na tento hříšný svět. Opustil společenství Otce, úctu andělů a uctívání nebeských bytostí. Apoštol Pavel popisuje zkušenost Pána Ježíše těmito slovy: „Ocitl se v těle jako člověk, ponížil se a byl poslušný, a to až k smrti – smrti na kříži! Proto jej Bůh povýšil nade všechno, jméno nad každé jméno mu daroval.“ (Fil 2,8-9) Pán Ježíš se nejen stal člověkem, ale také poslušným služebníkem. A nejen poslušným služebníkem, ale poslušným až na smrt. Njen zemřel, ale zemřel nejhroznější smrtí – smrtí na kříži. Kristova smrt ho kvalifikovala k tomu, aby se mohl stát naším nejvyšším knězem v nebeské svatyni a mít své místo na pravici Otce. Pokorná poslušnost vždycky předchází opravdové velikosti. Bůh povyšuje ty, kdo se sklánějí v pokoře.

Definice pokory

Pokora je postoj lásky projevené ve službě. Nezdůrazňuje vlastní důležitost. Neustále se zabývá potřebami druhých. V pokorném srdci není „já“ středem vesmíru. Pokora nás vede k tomu, abychom do centra postavili ty druhé. Pokora se zaměřuje na dávání a ne získávání. Touží po dobrém pro druhé a nezneužívá je pro své výhody. Pokora je vlastnost, které si Bůh váží nejvíce. Pozorně a s modlitbou si přečti následující citáty a odpověz na níže položené otázky.

- „Nikdy se nenechejte vést soupeřivostí nebo ješitností, ale raději žijte v pokoře: vaňte si druhých více než sebe. Ať si každý nehledí jen sebe, ale také druhých.“ (Fil 2,34)
- „Proto se jako Boží vyvolení, svatí a milovaní oblečte niterným soucitem, laskavostí a pokorou, mírností a trpělivostí.“ (Kol 3,12)
- „Bůh se staví proti pyšným, pokorné ale zahrne milostí.“ (Jak 4,6)

1. Co to znamená „vážit si druhých více, než sebe“?
2. Jak si můžeme „obléci niterný soucit“?
3. Proč se Bůh staví proti pyšným a pokorným dává milost?
4. Proč je pokora tak důležitým předpokladem pro přijetí pozdního deště?

V těchto dnech pros Boha, aby ti daroval pokorného ducha. Pros, aby z tvého srdce odstranil veškerou pýchu. Hleď na to, aby tvá mysl byla naplněna touhou sloužit druhým. Dovol Pánu, aby z tvého srdce odstranil všechno sobectví a nenasytost. Duch svatý zjevuje pýchu, sobectví, ambice, soutěživého ducha, anebo touhu po předním místě. Když to tak učiní, otevírá srdce pro Pána Ježíše, aby je mohl očistit a zachránit. Proto nás nejdříve pokořuje, dříve než nás může naplnit. Ponižuje dříve, než povýší.

Z pohledu Ducha prorockého

Pozorně si přečti následující stat' z AA str. 53-56.

„Od začátku působí Bůh svým svatým Duchem a prostřednictvím lidí uskutečňuje svůj záměr s padlým lidstvem. Projevilo se to už v životě praotců. I na poušti v době Mojžíšově „dával Bůh církvi svého dobrého Ducha, aby je poučoval.“ (Ne 9,20) Také v době apoštolů působil mocně prostřednictvím Ducha svatého ve prospěch církve. Stejná moc, která posilovala praotce, dodávala víru a odvahu Kálefovi a Jozuemu a přinesla úspěch apoštolské církvi, podpírá věrné Boží děti v každé době. Pod vlivem Ducha svatého pomáhali Valdenští křesťané v dobách temna připravovat cestu reformaci. Tatáž síla zajistila zdar úsilí ušlechtilých průkopníků, kteří položili základy dnešní misijní činnosti a překladu Bible do jazyků a nářečí všech národů a kmenů. (str. 54)

I dnes Bůh používá svou církev k tomu, aby oznámil světu svůj záměr. Dodnes putují poslové od města k městu a z jedné země do druhé, zvěstují poselství kříže a tak připravují cestu pro druhý Kristův příchod. Boží zákon je vyvýšen jako závazné pravidlo. Duch všemohoucího Boha působí na lidi a všichni ti, kdo se jeho vlivu otevírají, svědčí o Bohu a jeho pravdě. Na mnoha místech se můžeme setkat s posvěcenými lidmi, kteří vyprávějí druhým o světle, jež je přivedlo na cestu spasení skrze Krista. A protože stejně jako ti, kdo byli pokřtěni Duchem o letnicích,

nechávají své světlo svítit, Duch jim dává stále víc a více síly. Takto má být země ozářena Boží slávou.

Naproti tomu jsou i takoví lidé, kteří namísto moudrého využívání příležitostí, které se jim nabízejí, zahálejí. Očekávají, že nastane doba neobvyklého duchovního oživení, kdy se jejich schopnost poučovat jiné výrazně zlepší. Zatímco vyhlížíjí dobu, kdy bez jakéhokoli vlastního úsilí získají zvláštní požehnání, které je proměni a uschopní ke službě, zanedbávají své současné povinnosti a výsady a nechávají své světlo vyhasínat.

Je pravda, že až se v době konce bude Boží dílo na zemi chýlit ke svému závěru, bude horlivé úsilí posvěcených věřících pod vedením Ducha svatého doprovázeno neobyčejnými znameními Boží přízně. Když židovští proroci předpovídali, že Boží církev obdrží v nebyvalé míře dar duchovní milosti, používali obraz raného a pozdního deště, který padá ve východních zemích v době setby a žní. Vylití Ducha svatého v dobách apoštolů bylo počátkem raného deště a výsledek byl velkolepý. Duch svatý bude v pravé církvi přítomen až do doby konce. **(str. 55)**

Avšak pro dobu krátce před ukončením pozemské žně je přislíben dar mimořádné duchovní milosti, která má připravit církve na příchod Syna člověka. Toto vylití Ducha je přirovnáno k pozdnímu dešti. A právě o tuto větší moc by měli křesťané „v čas jarních dešťů“ prosit Pána žně. Bůh na jejich modlitby odpoví takto: „Tvoří bouřková mračna, hojnými dešti je naplňuje.“ „Sešle vám hojnost dešťů, podzimních i jarních.“ (Za 10,1; Joel 2,23)

Nemají-li však členové Boží církve již dnes živé spojení se zdrojem veškerého duchovního růstu, nebudou na dobu žně připravení. Nedbají-li na to, aby byly jejich lampy neustále připravené a hořely, nedostanou žádnou větší milost v době, kdy ji budou obzvláště potřebovat.

Pouze ti, kdo stále znovu a znovu přijímají novou milost, budou mít tolik síly, kolik jí na každý den potřebují a kolik jsou jí schopni využít. Neočekávají, že v budoucnosti obdrží zvláštní duchovní moc, která je vybaví zázračnými schopnostmi, nezbytnými pro záchranu lidí, ale denně se odevzdávají Bohu, aby je mohl učinit použitelnými nástroji. Každý den využívají příležitosti ke službě, které se jim v jejich okolí nabízejí. Každý den svědčí o Pánu, ať se nacházejí kdekoli – při běžných pracích v domácím prostředí, nebo při veřejně prospěšné činnosti. **(str. 56)**

Boží posvěcení služebníci nacházejí úžasnou útěchu v poznání, že i Kristus během svého pozemského života denně prosil Otce o nový příděl nezbytné milosti. Díky tomuto společenství s Bohem mohl posilovat druhé a přinášet jim požehnání. I Boží Syn se v modlitbě sklání před svým Otcem! Přesto, že je Božím Synem,

posiluje svoji víru modlitbou. Čerpá sílu ze spojení s nebem, aby mohl odolávat zlu a sloužit potřebám lidí. Jako náš starší bratr zná potřeby těch, kdo mu chtějí sloužit, přestože jsou slabí a žijí v hříšném světě plném pokušení. Ví, že poslové, které považuje za způsobilé, jsou jen slabí a chybující lidé, ale všem, kteří se plně odevzdají do jeho služby, slibuje Boží pomoc. Jeho vlastní příklad je důkazem, že upřímná a vytrvalá prosba předložená Bohu ve víře – ve víře, která vede k úplné závislosti na Bohu a k bezvýhradné oddanosti jeho dílu – může lidem zajistit pomoc Ducha svatého v boji proti hříchu.

Každý služebník, který se řídí Ježíšovým příkladem, bude připraven přijmout a využít moc, kterou Bůh zaslíbil své církvi, aby mohla dozrát pozemská úroda. Když poslové evangelia každé ráno poklekají před Bohem a obnovují svůj slib oddanosti, obdarovává je Bůh přítomností svého Ducha a jeho oživující a posvěcující mocí. Za svými každodenními povinnostmi pak odcházejí s jistotou, že je neviditelná přítomnost Ducha svatého uschopní stát se „Božími spolupracovníky“.

Aplikace Boží rady

Prožití zkušenosti pozdního deště

V průběhu dějin Bůh používal lidi, kteří před ním pokořili svá srdce. Když Bůh objeví lidi, kterým na Boží slávě záleží více než na vlastní, mocně je použije pro pokrok svého království. Když učedníci pokořili svá srdce před Božím trůnem, vyznávali své hříchy a odevzdávali se do Boží vůle – tehdy prožili vylití daru Ducha svatého v úžasně míře.

1. Je dar Ducha svatého limitován na určitou dobu? (Ef 5,18; Jan 16,7; AA 53-54;)
2. Jaké zaslíbení dal Pán Ježíš těm, kdo chtějí nechat dál svítit své světlo – tak jako ti, kteří byli pokřtěni Duchem svatým o letnicích? (AA 54)
3. Proč někteří členové církve přijdou o vylití Ducha svatého v pozdním dešti? (Mt 25,1-10; AA 54)
4. Jak Bůh popisuje mimořádné vylití Ducha svatého v pozdním dešti těsně před příchodem Pána Ježíše? (Zach 10,1; Joel 2,23; AA 54-55;)

V zemědělském cyklu Izraele raný déšť přicházel na podzim, zvlažil zaseté obilí, aby mohlo vzklíčit. Pozdní déšť pak byl očekáván na jaře, na konec zemědělského cyklu. Byl potřeba proto, aby zrno dozrálo a byla bohatá úroda. (Dt 11,14;) Dostatek deště byl v Izraeli vnímán jako projev Božího požehnání a laskavosti. Boží proroci použili obraz pozdního deště, aby představili mohutné vylití Ducha svatého těsně před druhým příchodem Pána Ježíše a aby posílil svou církev ke kázání poselství pro poslední dobu.

5. Kdo přijme pozdní dešť? Jaké jsou předpoklady pro přijetí Ducha svatého v pozdním dešti? (AA 55.56;)

Jaká přednost! Jaká příležitost! Jaká možnost! Bůh touží vylít svého Ducha na církev dnešní doby. Chceš mu otevřít své srdce a prosit, aby ti zjevil ve tvém životě to, co by mohlo naplnění zaslíbení překazit?

Den 8. **Poslušné podřízení**

Konfrontován s nejtěžším úkolem svého života, Pán Ježíš v klidu se vydal na cestu do Getsemane. Toto klidné místo v olivovém háji s vyhlídkou na Jeruzalém navštívil už mnohokrát. Zde mohl být sám. Na tomto místě mohl vylít své srdce nebeskému Otci. Dál od zvědavých lidí a zástupu, který ho tak často tísnil, mohl nyní vstoupit do těsného společenství srdce s Bohem. Tato noc bude naplněna věcmi, jejichž důsledky ovlivní celou věčnost. Vzal sebou Petra, Jakuba a Jana. V tomto rozhodujícím okamžiku světové historie toužil po jejich přátelství a modlitebním společenství. Pán Ježíš byl jen kousek od nich, když padl na tvář a zvolal: „Otče, jestli je to možné, ať mne mine tento kalich. Ale ne jak já chci, ale jak chceš Ty.“ (Mt 26,39) Věděl o tom, jaká hrůza ho čeká, a proto prosil Otce, jestli je možné, aby ho minul kalich, který měl začít pít. Kdyby to bylo možné, rád by se vyhnul Jidášově zradě, Pilátově soudní síni, římskému bičování, koruně z trní a ukřižování. Nadcházející utrpení Pán Ježíš nebral na lehkou váhu. V Getsemane si byl plně vědom, že jeho život bude zmařen na Golgotě. Tváří v tvář nepředstavitelnému fyzickému utrpení, duševní úzkosti a citové bolesti se Pán Ježíš rozhodl naplnit vůli svého Otce.

Ježíšova modlitba v Getsemane ukazuje na vůdčí princip celého jeho života. „Ne jak já chci, ale jak chceš Ty“. Toto byl „zákon“, kterým se řídil po celý život. V každém rozhodnutí bylo znát, že je zavázán a odhodlán naplnit vůli Otce. To byla lekce, kterou učedníci pochopili až později, k čemuž jim pomohlo i deset dnů v horní místnosti. Ospalí, jako ve snách, nebyli sto pochopit význam okamžiku.

Tři místa z Písma svatého uvedené níže nám ukazují, na co byl Pán Ježíš v životě zaměřen.

- Žalmista jako prorok vkládá slova do úst Spasitele: „Mou radostí je konat tvou vůli, tvůj zákon, Bože, je v mém nitru.“ (Ž 40,9)
- „Ten, který mne poslal, je se mnou. On mne nenechal samotného, neboť vždycky činím to, co se mu líbí.“ (Jan 8,29)
- „Tehdy jsem řekl: “Zde jsem Bože, jako je o mně v knize napsáno, přicházím konat vůli tvou.“ (Žd 10,7)

Ježíšův jediný cíl

Ježíšovým jediným cílem bylo plnit vůli svého Otce. Celý jeho život vzdával chválu Bohu. Ježíšova poslušnost podřízená Otci byla průduchem, kterým nebeské požehnání přicházelo na zem. Ne jinak i dnes moc Ducha svatého je vylévána skrze srdce, která se poddala Bohu.

Myslíte si, že Petr, Jakub a Jan slyšeli modlitbu Pána Ježíše v Getsemane? Myslíte si, že jeho naléhavá prosba se dotkla i jejich srdcí? Ti museli být překvapení, snad i naprosto zaskočení naprostou oddaností Pána Ježíše vůli Otce. Jeho absolutní, bezvýjimečné podřízení muselo mít silný vliv na život apoštolů. Ačkoli před letnicemi plnému podřízení Pána Ježíše plně nerozuměli, příklad jeho života se jim vtiskl do duše. Bylo to v horní místnosti o letnicích, kdy začali chápat, co je tím chtěl naučit. „Znovu se jim před očima promítaly všechny události jeho úžasného života. Když přemýšleli o jeho svatosti, měli pocit, že žádné břemeno není příliš těžké a žádná oběť příliš velká a i jejich touhou bylo svědčit svým životem o krásě Kristova charakteru.“ (AA 36) Bylo to v horní místnosti, kde učedníci spolu začali hledat Boha a rozhodli se naprosto odevzdat vůli Otce. „Kristus naplnil jejich myšlení a rozšíření Božího království se stalo jejich cílem. V myslí a charakteru se stali podobní svému Mistru a lidé na nich poznávali, „že jsou to ti, co bývali s Ježíšem.“ (Sk 4,13; AA 45)

Podřízení se přináší změnu

Petr se stal po letnicích jiným člověkem. Už se nechvěl strachem před chrámovými úředníky z obav, aby nebyl obviněn. Když byl těmito náboženskými vůdci konfrontován a bylo mu zakázáno kázat ve jménu Ježíše, apoštol odpověděl: „Je třeba více poslouchat Boha, než lidi.“ (Sk 5,29) Pod vlivem Ducha svatého příklad Pána Ježíše přinesl změnu. Jako v případě Mistra i Petrovým jedinečným zájmem bylo naplnit vůli nebeského Otce. Toto se stalo vlastní každému z apoštolů. Byli ochotní čelit persekuci, uvěznění a dokonce i smrti pro Krista. Proč?

Učedníci se záplem konali to, co si Kristus přál. Svoji osobní agendu odložili stranou. Znáť Krista a poslouchat ho - to bylo pro učedníky tou nejdůležitější věcí v životě. Podobně i dnes víra, která vede k podřízení Kristově vůli, je tou nejdůležitější věcí v životě křesťana.

Hlubší oddanost

V horní místnosti se stalo něco pozoruhodného. Duch svatý přinesl hluboké přesvědčení každému z apoštolů. Ve světle Kristovy oběti na kříži zjistili, že jejich dřívější odevzdání bylo povrchní. Pochopili, že je Bůh má k tomu, aby se mu zcela odevzdali. Zjistili, že jsou ve svém podřízení se věci Kristově povrchní. Otevřeli svá srdce pro přijetí plnosti daru Ducha svatého a pustili se do práce plně oddaní a

rozhodnutí splnit Jeho vůli. Díky tomu mohl mít Bůh průduchy, kterými sesílal moc Ducha svatého na svět. Takové absolutní podřízení se vůli Boží připraví i naše srdce, abychom přijali plnost Ducha svatého. Pozdní dešť bude vylit do srdcí těch, kteří se Bohu poddají.

Na modlitbě přemýšlej o níže uvedených otázkách a pros Boha, aby prohloubil tvoji oddanost a podřízení.

1. Připomíná mi Duch svatý něco, co bych mu měl ve svém životě podřídit?
2. Je něco v mém životě, co pěstuji a přitom bych to měl Bohu podřídit?
3. přečti si celý Žalm 51 a ptej se Boha, čemu tě chce těmito slovy naučit. Přemýšlej zejména o verších 10-13.

Z pohledu Ducha prorockého

Pozorně si přečti následující oddíl z knihy Poselství pro kazatele str. 506-507.

„Vyproste si od Hospodina dešť v čas jarních dešťů. Hospodin tvoří bouřková mračna, hojnými dešti je naplňuje, bylinu na poli dopřeje každému.“ (Zach 10,1)
„Poznávejme Hospodina. Usilujme jej poznat. Jako jitřenka – tak jistě On vyjde. Přijde k nám, jako přívaly dešťů a jako jarní dešť, jenž svažuje zemi.“ (Oz 6,3)
Na východě přichází jarní dešť v době setí. Je nutný, aby setba mohla vzklíčit. Pod vlivem raného hojného deště obilí vzejde, ale pozdní dešť, který přichází ke konci vegetačního období, způsobuje, že úroda dozraje a připraví se ke žni. Pán používá tohoto obrazu z přírody, aby znázornil dílo Ducha svatého. Jako přichází rosa a dešť, aby setba nejdříve vzešla a potom dozrála ke žni, právě tak bude dán Duch svatý, aby vedl pokrok duchovního růstu. Dozrávání obilí představuje působení Boží milosti v člověku. Mocí Ducha svatého má být zdokonalen mravní obraz Boží v našem charakteru. Máme být dokonale proměněni v podobu Kristovu.

Pozdní dešť, který pomáhá obilí dozrát, je obrazem duchovní milosti, která připravuje církvev pro příchod Syna člověka. Avšak kdyby nepřišel raný dešť, nebylo by života, zelené výhonky by nevyrašily. Kdyby byl jarní dešť nevykonal své dílo, nemohl by pozdní dešť přivést setbu k dokonalému dozrání.

Jako se nejdříve musí vytvořit stéblo, potom klas a nakonec zrno v klasu, stejně tak se neustále musí rozvíjet křesťanské ctnosti. Musí být znát neustálý pokrok v křesťanské zkušenosti. Toho bychom si měli především veškerou svou silou hledět, abychom tak vyvýšili učení Krista, našeho Spasitele.
(str. 507)

Mnozí ve velké míře zanedbali přijetí raného deště. Neobdrželi všechn užitek z toho, co jim Bůh připravil. Očekávají, že jejich nedostatek bude nahrazen pozdním

deštěm. Až budou udílena bohatá požehnání milosti, mají v úmyslu otevřít svá srdce a přijmout je. Dopouštějí se však hrozného omylu. Dílo, které bůh začal v lidském srdci konat tím, že mu dal své světlo a poznání, musí neustále postupovat. Každý člověk musí sám poznat svoji vlastní nouzi. Srdce musí být vyprázdněno a očistěno, aby v něm mohl Duch svatý přebývat. Očištění se děje vyznáním a opuštěním hříchu, skrze vážnou modlitbu a zasvěcením se Bohu. Právě toto připravilo první učedníky pro vylití Ducha svatého o letnicích. Totéž dílo, jenom v mnohem větším rozsahu, musí být vykonáno nyní. Lidský nástroj musí o požehnání jen prosit a čekat na Pána, až pro něho své dílo dokoná. Je to Bůh, kdo dílo započal a on své dílo dokončí v Ježíši Kristu. Ale nesmí se zanedbat milost představená raným deštěm. Jedině ti, kdo žijí podle světla, jakého se jim dostalo, obdrží větší světlo. Pokud nebudeme denně růst v praktickém osvědčování křesťanských ctností, nepoznáme v pozdním dešti projev Ducha svatého. Může padat do srdcí všech kolem, ale my jej nemusíme poznat ani přijmout.“ (TM 506-507)

Aplikace Boží rady

Prosby o pozdní dešť

Pokud je Bůh ochotnější dát Ducha svatého než milující otec, který dává dobré dary svým dětem, proč je nutné o Ducha svatého prosit, aby na nás sestoupil? (Lk 11,13) Copak je Bůh neochotný nám své hojné požehnání udělit?

V dnešní kapitole máme na tyto otázky odpověď.

1. Jaký je prvotní a největší důvod pro vylití pozdního deště? (TM 506)
2. Proč mnoho členů církve neobdrží dar Ducha svatého?
3. Jak se apoštolové o letnicích připravovali na vylití Ducha svatého?
4. Kdo obdrží Ducha svatého v pozdním dešti?

Ze zkušenosti ze zemědělství víme, že je třeba obojího deště, aby mohla být dobrá úroda. Práce Ducha svatého je podobná. „Božská milost je potřebná nejen na počátku, ale i na každém kroku našeho putování. Jedině Boží milost může toto dílo dokonat.“ (TM 508)

5. Čemu se musíme vyhnout za každou cenu a co musíme každodenně hledat? (TM 508)

Problém není na straně Boží. Bůh je víc než ochoten vylít svého Ducha na naše suché duše. Problémem zůstává, že nejsme dosud připraveni přijmout plnost Božího požehnání. Naléhavý apel nebes vyslaný lidu Božímu doby konce zní – připravte se na pozdní dešť! Je to výzva k modlitbám, pokání, vyznání, pokoře a oddanosti. Chceš nyní sklonit hlavu a říci Bohu, že hledání moci Ducha svatého chceš učinit prioritou svého života?

Den 9.

Radostné díkuvzdání

Duch svatý naplnil srdce učedníků radostí a chválami. To, co přijde, už neočekávali se strachem, protože jejich důvěra narostla. Jejich Spasitel jim odpustil hříchy. Jejich pocit viny byl pryč. Život každého z nich se mocí Ducha svatého proměnil. Jejich nejlepší Přítel se nacházel po pravici Otce v nebi, aby tam zastával jejich potřeby. Teď měli něco, o čem mohli zpívat! Prožívané dny byly plné chval Krista, který je spasil. Lukáš zaznamenává jejich radostné projevy díkuvzdání slovy: „Denně zůstávali svorně v chrámu a ve svých domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všem lidem příjemní. Pán pak k nim denně přidával další zachráněné.“ (Sk 2,46-47) Všechny naplňovala posvátná úcta a děla se zázračná znamení. Srdce apoštolů přetékala radostí a vděčností.

Svědectví chromého muže, který byl uzdraven mocí Pána Ježíše u chrámových dveří, je svědectvím o chválách vycházejících z vděčného srdce. Jakmile do kloubů a končetin chromého muže vstoupila síla (Boží slovo říká, že: vyskočil na nohy), poskakoval a chválil Boha. Všichni ho tam viděli, jak chodí a chválí Boha a poznali, že je to ten, který sedával a žebral u Krásné brány. Ohromeni tím, co se stalo, byli úžasem bez sebe. (Sk 3,8-10) Bůh tak dokonale změnil život tohoto muže, že jediná logická odpověď byla chválit Boha a děkovat mu. Svědectví uzdraveného prýštilo z jeho srdce naplněného vděčností. Nemohl odmítnout, nebo skrýt svoje ocenění Toho, kdo pro něho učinil tak mnoho.

Proměnění v horní místnosti

Učedníci prožili proměnu v horní místnosti a také jejich srdce byla naplněna vděčností. Tak jako onen chromý muž i učedníci sami na sobě pocítili moc živého Krista. Uvědomili si rozměr a význam oběti Pána Ježíše na kříži. Nyní rozuměli mnohem hlouběji významu jeho veliké oběti. EGW popisuje jejich zkušenost takto: „Duch sestoupil na čekající a modlící se učedníky v hojnosti a získal si každé srdce. Věčný Bůh se zjevil v moci, kterou daroval své církvi. Zdálo se, jakoby byla tato síla po celá staletí zadržována a jakoby se nyní nebe zaradovalo, že v podobě darů Ducha může na církev vylít bohatství Boží milosti. Pod vlivem Ducha se slova lítosti a vyznání mísila s chvalozpěvy za odpuštění hříchů. Ozývala se slova díků a proroctví. Celé nebe se sklánělo, aby spatřilo moudrost jedinečné a nepochopitelné Lásky a vzdalo jí čest. Užaslí apoštolové volali: „Tak to je láska!“ Pevně se chopili daru, který jim byl udělen. A co následovalo? Meč Ducha vybavený novou nebeskou silou zasazoval údery nevěře. Tisíce prožili své obrácení v jednom dni.“ (AA 38)

Učedníci nebyli nikdy unavení vyprávěním o lásce Kristově. Navěky zůstali vděční za jeho obět'. I v nejtěžších údobích svého života si vybavovali a připomínali velikost daru spasení. To je důvod, proč byli schopni zpívat i v utrpení, radovat se, když byli pronásledováni a chválit Boha, i když byli vězněni. Jen si vzpomeňte na reakci žalárníka ve Filipis, když slyšel, jak se Pavel a Sílás o půlnoci „modlili a zpívali chvály Bohu a věžňové jim naslouchali.“ (Sk 16,25) Svázání řetězy, uvěznění v ponurém zatuchlém vězení se radovali a připomínali si Boží dobrotu. Něco podobného vězení dosud nezažilo. Věžňové se nebouřili, nic nenamítali, ale naslouchali. Osloven vírou apoštolů byl i žalárník. A když zemětřesení otevřelo vězení a žalárník se domníval, že věžňové utekli, než by měl být hnán k odpovědnosti za jejich útěk, rozhodl se sáhnout si na život. Avšak šokován tím, že nejen Pavel a Sílás, ale všichni věžňové jsou na místě, přemožen dobrotou těchto dvou svědků Kristových se rozhodl i on odevzdat svůj život Kristu. Je něco mocného v životě člověka, který oplývá radostí, vděčností a chválou Bohu. Radost je ovocem Ducha. Projevy vděčnosti a chvály vycházejí ze srdce naplněného radostí.

Radost Pána Ježíše

Svědectví života naplněného radostí se téměř nedá odolat. Lidé plní skepticismu si dříve všimnou projevů života naplněného radostí, než aby naslouchali kázání. Základní otázku, kterou si musí každý vyznávající křesťan položit, je tato: Zjevují moje postoje radost Kristovu lidem, kteří jsou kolem mne? Ti, kdo mne znají, vidí v mém životě radost, vděčnost a chválu Bohu? První křesťané radost Kristovu přímo vyzářovali.

Když apoštol Pavel psal z vězení dopis do Filipis, povzbuzoval sbor k radosti. Napsal: „Radujte se v Pánu vždycky; znovu říkám: Radujte se!“ (Fil 4,4) Efezské povzbuzoval k tomu, aby si vzájemně vyjadřovali svoji radost. Píše: „Promlouvejte k sobě navzájem v žalmech, chvalozpěvech a duchovních písních; svým srdcem zpívejte a hrajte Pánu. Vždycky za všechno děkujte Bohu a Otci ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.“ (Ef 5,19-20) Apoštol napomíná Koloské, aby byli vytrvalí v modlitbách a byli „bdělí a vděční!“ (Kol 4,2) První křesťané nezměnili svět pouze tím, co učili, ale také tím, jak žili. Jejich dobrá slova jen podtrhla, zvýraznila jejich život.

Jejich vděčnost nevycházela z toho, že jim v životě vždycky všechno vycházelo dobře. Nechválili Boha jen tehdy, když byli zdraví a dařilo se jim. Chválili Boha vždycky. I v dobách, kdy jim bylo nejhůř, měli něco, za co se slušelo Bohu chválit. Vzpomínám si na anglického kazatele 19. Století, Matthew Henry. Jednoho dne ho okradli. Ten večer si do svého diáře napsal modlitbu: „Dnes jsem byl okraden a díky Bože za to, že mne nikdo nikdy předtím neokradl. Děkuji Ti, že mi vzali peněženku, ale nevzali mi život. Také Ti děkuji za to, že i když mi vzali všechno, nevzali mi moc. A naposledy, díky za to, že jsem byl okraden a že jsem nekradl já.“

Není to úžasné svědectví! Když si stěžujeme na okolnosti života, vlastně Bohu vyčítáme, že je nespravedlivý. Důvěra v Boha během životních těžkostí zjevuje, jak moc na Boha spoléháme a jak věříme, že Ten, kdo spravuje celý vesmír, aktivně a skutečně vede i náš život. Mnoho věcí, které se nám dějí, jsou nefér, nespravedlivé a zlé. Ale i v těch nejbolestivějších zkušenostech se můžeme radovat ve Spasiteli, pro kterého máme nesmírnou cenu, který nás nikdy neopustí a který umí všechno obrátit k dobrému! Bůh vyleje svého Ducha v pozdním dešti na ty, kteří objevili tajemství důvěry v Boha i v těch největších zkouškách. Jestliže se naučíme chválit Boha v dobách temných zkoušek, zažijeme i zkušenost občerstvení v ten nový den vylití plnosti duchovní síly.

Když jsme okouzlení jeho milostí, žaseme nad jeho láskou a přemožení jeho dobrotou nikdy nezažijeme zkušenost, která by zničila naši radost a pokoj od Boha. Možná prožijeme bolest, ale hluboko vevnitř máme zásobu radosti a vděčnosti, která vyplouvá na povrch. Bůh ví i o tvé bolesti srdce a dokáže tvé nitro naplnit záplavou radosti. Co pro nás Bůh udělal, co pro nás koná a co pro nás učiní – to jsou důvody, které udržují naši radost a vděčnost živou i v životních bouřích a otřesech. V horní místnosti učedníci otevřeli svá srdce jeho radosti. Jejich srdce se naplnila vděčností a chválou.

S modlitbou odpověz na následující otázky.

1. Okrádá tě něco o radost, kterou ti chce Ježíš dát?
2. Věnuj chvíli přemýšlení o tom, co jsi v Kristu získal. Co považuješ za dar největší?
3. Vidí lidé kolem tebe vycházet z tebe Kristovu radost?
4. Je radost, vděčnost a chvála pocitem nebo rozhodnutím?
5. Jak se můžeš rozhodnout být vděčný, když vděčnost necítíš?

Z pohledu Ducha proroctví

Pozorně si přečti následující oddíl z knihy Poselství pro kazatele (TM 509-512)

Okolnosti se mohou zdát příznivé pro bohaté vylití deště milosti, ale sám Bůh musí přikázat, aby se déšť dostavil. Proto bychom neměli být váhaví a laxní v modlitbách. Nespolehejme se na obvyklé působení Boží Prozřetelnosti. Musíme Boha prosit, aby nám otevřel pramen vody života. Každý sám musíme obdržet tuto živou vodu. Prosme opravdově, se zkroušeným srdcem, aby nyní, v době pozdního deště, mohly být na nás vylity proudy milosti. V každém navštíveném shromáždění by měly naše modlitby stoupat k nebesům, aby právě teď Bůh udělil teplo a vláhu naším duším. Prosíme-li Boha o Ducha svatého, probudí v nás tichost a pokoru a

vědomí závislosti na Bohu, což je důležité pro přijetí pozdního deště. Když prosíme o pozhnání ve víře, dostaneme to, co Bůh slíbil.

Nepřetržité spojení Ducha svatého s církví je představeno prorokem Zachariášem ještě jiným obrazem. Dává nám úžasné naučení a povzbuzení. Prorok říká:

„Potom mne ten anděl mluvící se mnou znovu probudil, jako se probouzí ten, kdo spí. Co vidíš? zeptal se mne. „Vidím svícen“, odpověděl jsem, „celý ze zlata. Na vrcholu má mísu se sedmi kahaný a k těm sedmi kahanům na vrcholu svícnu vede po sedmi hubicích. A u něj stojí dvě olivy, jedna vpravo od mísy a druhá vlevo.“ Tehdy jsem se zeptal anděla mluvícího se mnou: „Co to znamená, pane?“ „Ty nevíš, co to znamená?“ Řekl mi anděl mluvící se mnou. „Ne pane.“ Odpověděl jsem. Řekl mi: „To je slovo Hospodinovo k Zerubábelovi: „Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým! praví Hospodin zástupů. (Zach 4,1-6)
(str. 510) Zeptal jsem se znovu: „Co znamenají ty dvě olivy, ze kterých dvěma zlatými trubici proudí zlatý olej?“ „Ty nevíš, co to znamená?“ řekl mi. „Ne pane,“ odpověděl jsem. Tehdy mi řekl: „To jsou ti dva pomazaní olejem, kteří slouží Pánu vši země.“

Od dvou olivových stromů proudil olej zlatými trubici do nádoby svícnu a pak do zlatých lamp, které osvětlovaly svatyni. Tak od svatých, kteří stojí v Boží přítomnosti, Duch svatý je udělován lidským nástrojům, kteří jsou zasvěcení Boží službě. Poslání těch dvou pomazaných je zprostředkovat světlo a sílu Božímu lidu. Přijímají pozhnání a posílají je dál. Dvě olivy vyprazdňují samy sebe do zlatých trubec, tak nebeští poslové usilují zprostředkovat Božímu lidu všechno, co od Boha dostanou. Celý nebeský poklad očekává na naše požadavky a přijímání. A když pozhnání přijmeme, je na nás, abychom se o něj dělili. Tak jsou svaté lampy syceny a církev se stává světlem světa.

To je práce, kterou, podle vůle Boží, má být připraven vykonávat každý křesťan v této době. Dnes je doba, kdy čtyři andělé drží čtyři větry, aby nevaly tak dlouho, dokud nebudou Boží služebníci zapečetění na jejich čelech. Dnes není čas sledovat vlastní potěšení. Lampy duší musí být očištěny. Musí být naplněny olejem milosti. Musí být učiněna taková opatření, aby zabránila duchovnímu úpadku, aby nás velký den Hospodinův nepřekvapil jako zloděj v noci. Každý Boží svědek má nyní rozumně pracovat podle pokynů stanovených Bohem. (str. 511) Denně bychom měli získávat hlubší a živější zkušenost v práci na zdokonalování křesťanského charakteru. Denně bychom měli přijímat svatý olej, abychom jej mohli předávat jiným. Každý se může stát nositelem světla pro svět – když bude chtít. Máme se pohroužit a ztratit se v Ježíši. Máme přijímat slovo od Pána, jeho rady a instrukce a rádi je předávat dál. K tomu je zapotřebí mnoha modliteb. Boží slovo přikazuje:

„Bez přestání se modlete.“ To znamená – stále udržovat mysl ve spojení s Bohem, s pramenem veškeré síly a efektivity.

Možná už dlouho jdeme po úzké cestě, ale není jisté, jestli po ní půjdeme až do konce. Jestliže jsme chodili s Bohem, ve společenství Božího Ducha, pak jen proto, že jsme k němu denně ve víře vzhlíželi. Tak ze dvou oliv k nám proudil zlatý olej ve zlatých trubcích. Ale ti, kdo nepěstují ducha a návyk modlit se, nemohou očekávat, že získají zlatý olej dobroty, trpělivosti, vytrvalosti, pokory a lásky.

Každý by se měl oddělit od světa, který je plný nepravostí. Nemáme chodit s Bohem jen chvíli a pak z jeho přítomnosti odejít a chodit po svém. Musíme být pevní, vytrvalí a stálí ve víře i skutcích. Máme chválit Boha, ukazovat jeho slávu v jeho spravedlivém charakteru. Nikdo z nás nezíská vítězství bez vytrvalého a neúnavného úsilí, které odpovídá hodnotě cíle, který chceme dosáhnout – a tím cílem je věčný život!

Dnes od nás Bůh očekává, že budeme těm, kteří prosí - zprostředkovateli Ducha svatého. Pros o jeho požehnání. Je čas, abychom byli intenzivnější ve své oddanosti. Na nás je zasvětit se těžké, ale radostné a slavné práci – totiž zjevení Krista těm, kdo jsou v temnotě. Máme šířit zvláštní poselství (doslova: „speciální pravdy“) pro tuto dobu. (**str. 512**) Pro tuto práci je nezbytné vylít Ducha svatého. Měli bychom o něj prosit. Pán očekává, že ho prosit budeme. Zatím to ale nečiníme celým srdcem.

Aplikace.

Zjevení ovoce Ducha

Když prosíme o naplnění Duchem svatým a otevíráme své srdce pro přijetí nebeského hosta, pak se dramaticky změní náš život. Přijetí daru Ducha svatého má důsledek v ovoci Ducha. Pokud ovoce Ducha svatého není vidět v našem každodenním životě v jednání s druhými, není proč se domnívat, že jsme Duchem svatým naplnění. Když je Duch svatý vylit, změní způsob, jak myslíme, žijeme a chováme se k ostatním. Nyní se tedy zabývejme tím, jak Duch svatý pracuje, aby proměnil náš charakter a vyprodukoval v našem životě svoje ovoce.

1. Seznam ovoce Ducha svatého je uveden v Gal 5,22-23. Přečti si je a ke každému ovoci napiš jednou větou, co to znamená a jak mu rozumíš.
  - Lásky
  - Radost
  - Pokoj
  - Trpělivost
  - Laskavost

- Dobrota
- Věrnost
- Tichost
- Sebeovládání

2. Které trojí ovoce je ve tvém životě vidět?

-

3. Které trojí ovoce bys chtěl ve svém životě vykazovat lépe?

4. Jaké tři zvláštní postoje v nás Duch svatý vyvolává, když prosíme o pozdní déšť? (TM 509)

-

5. Boží slovo nás povzbuzuje k neustálým modlitbám, což chápeme jako soustavné spojení

s Bohem, pramenem veškeré síly a efektivity. (TM 511) Jaký je výsledek nedbalého

samolibého postoje, pokud jde o hledání Boha na modlitbě?

„Ti, kdo nepěstují ducha a zvyk modlitby ...“ .....

Duch svatý, třetí osoba Božství, je život proměňující prostředek. On jediný nám může darovat duchovní sílu, která změní náš život. Hluboce zakořeněné návyky mohou být změněny pouze Duchem svatým. Hříchy hluboce vtištěné do našeho charakteru mohou být přemoženy pouze mocí Ducha svatého. Soběstředné sklony a postoje může opět změnit pouze Duch svatý.

Dovolit Duchu svatému, aby mocně představil Ježíšovu lásku a milost v životech svých následovníků – to je náš prvořadý úkol. Pán Ježíš to pověděl takto: „Hleďte nejdříve království Boží a jeho spravedlnost, a to ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6,33) Hledejme tedy Boží království a jeho spravedlnost, modleme se a prosme a Duch svatý vykoná v našich srdcích změnu.

- „Nyní je potřeba se naléhavě modlit.“ (TM 511)

- „Oživení lze očekávat pouze jako odpověď na modlitbu.“ (1 SM 121)

Chceš otevřít Bohu své srdce a prosit dnes o vylítí Ducha svatého? Chceš ho prosit, aby ve tvém životě projevil své ovoce? Jsi ochoten Bohu podřídit vše, co dosud není v souladu s Jeho vůlí? Můžeš se modlit tuto modlitbu?

Milý Pane, přiznávám s pokorou, že můj život vždy nevykazuje ovoce Tvého Ducha. Vždycky nejsem ani tichý, ani trpělivý, ani laskavý. Občas je vidět, jak se neumím ovládat. Je mi líto, že vykazuji všechny tyto nedostatky. Vyznávám Ti moje

špatné jednání jako svůj hřích. Věřím, že Ty skrze svého Ducha, můžeš ve mně způsobit změnu, aby i v mém životě bylo znát Tvoje ovoce.
V Pánu Ježíši, amen.

Den 10.

Svědectví vydávané se zápalem

Představ si, jak mohli učedníci na velké pověření reagovat. Úkol se zdál nepředstavitelný. Pověření roznést evangelium po celém světě se zdálo nemyslitelné naplnit. Jak by mohla tak malá skupinka učedníků ovlivnit svět? Římská společnost prvního století se vyznačovala intrikářstvím v politice, v jádru byla materialistická, zhýralá, pyšná, konzumní, hluboce nemorální a nábožensky plná pověr. Ani Jeruzalém se svou tisíciletou historií se nejevil jako úrodné místo, kde by se mohlo evangelium dařit. První následovníci Krista, pokud měli „jít“ a přinést světu evangelium, museli chodit pěšky. Splnit úkol se jevilo nemožné.

Velké poslání a velké zaslíbení

Naštěstí velké poslání bylo doprovázeno i velkým zaslíbením. Pán Ježíš řekl: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Proto jděte! Získávejte mi učedníky ze všech národů, křtěte je ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ (Mt 28, 18-20) Později dodal: „Přijmete ale moc Ducha svatého přicházejícího na vás a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku, v Samaří a až na konec světa.“ (Sk 1,8) Velké poslání mohlo být uskutečněno pouze v síle Ducha svatého! Učedníci měli svědčit ne ve své, ale v Jeho síle. Měli jít kupředu naplnění silou Ducha a Duchem vedení. Úspěch jejich práce závisel na přítomnosti Ducha svatého.

Jaký byl výsledek vylití Ducha svatého o letnicích? Dobrá zpráva o vzkříšeném Spasiteli se šířila po celém tehdejší známém světě. Učedníci přinášeli poselství o zachraňující milosti se srdcem naplněným mocí tohoto poselství. Církev se setkávala s obrácenými lidmi všude. Navraceli se i ti, kdo dříve odpadli. Hříšníci se spojovali s věřícími a hledali drahocennou perlu. Někteří tvrdí oponenti evangelia se později stali nejhorlivějšími zastánci. Naplňovalo se proroctví: „Ten, kdo je slabý, ... bude jako David; a dům Davidův ... jako anděl Páně.“ (Zach 12,8) „Každý křesťan viděl ve svém bratrovi zjevení božské lásky a dobroty. Jen jedno bylo důležité, jen jedno stálo za námahu: všichni věřící chtěli odražet Kristovu povahu a usilovat o rozšíření jeho království.“ (AA 48)

Moc Ducha svatého, vylitá na učedníky o letnicích, je uschopnila nést evangelium do světa. Duch svatý dal sílu svědectví učedníků a výsledek se dostavil: srdce byla dotčena. Život mnoha lidí se změnil a tisíce lidí bylo pokřtěno v jednom

dni. A nejen to. Úspěch v evangelizaci pokračoval a v několika dalších letech byly připojeny další tisíce lidí. Kniha Skutků 4,4 už hovoří o pěti tisících, Sk 6,7 mluví o tom, že „počet učedníků v Jeruzalémě se mocně rozrůstal“. Podle Sk 9,31 vznikly sbory po celém Judsku, Galileji i Samaří a stále se rozrůstaly. Evangelium pronikalo přes kulturní, národní a liturgické bariéry. Petr byl obdivuhodným způsobem přiveden ke Korneliovi, italskému setníkovi, který hledal pravdu a Filip vysvětloval tajemství kříže Etiopanovi, který se vracel z Jeruzaléma ovlivněný tím, s čím se tam setkal. Kniha, kterou nazýváme „Skutky apoštolů“ by se ve skutečnosti měla jmenovat spíše „Skutky Ducha svatého“.

Důvod vylití Ducha svatého - vydávání svědectví

Když sbor má malý zájem o vydávání svědectví, svědčí to o malém působení Ducha svatého v tomto sboru. Proč by měl Pán Bůh vylévat svého Ducha v plnosti, když jeho lid má jen malý zájem o vydávání svědectví? Moc Ducha svatého sama o sobě není tím vrcholem. Pozdní déšť je zaslíbený proto, aby církev dokončila svoje poslání a přinesla světu evangelium. Modlitby bez svědectví by mohly vést k sobecky zaměřenému fanatismu. Studium Bible bez vydávání svědectví může vést k pocitu vlastní spravedlnosti a formalismu. Farizeové se modlili a studovali Písma celé hodiny každý den, ale přesto Pána Ježíše zavrhli a poslali na smrt. Proč? Z jednoho prostého důvodu. V jejich soběstředném životě nebylo místa pro nesobeckého Mesiáše.

Naproti tomu vydávání svědectví stravuje a usmrcuje každé sobectví. Ze srdce vycházející modlitby, vážné biblické studium a vydávání svědectví se zápalem – to jsou klíče k pravému oživení. Základním důvodem pro modlitbu a studium Bible je umožnit Kristu, aby nás k sobě blíže přivinul, a aby nám mohl s důvěrou svěřit moc Ducha svatého k vydávání svědectví. Dar Ducha svatého nebude vylit proto, aby glorifikoval naše ego. Nebude nám dán proto, aby proměnil samolibé členstvo sborů a udělal z nich horlivé svědky. Toto je výsledkem působení Ducha svatého v raném dešti. Ten nás přesvědčuje o hříchu, posiluje, abychom čelili útokům nepřítele a abychom si srovnali své priority k vydávání svědectví. Pozdní déšť dokončí dílo Boží milosti v našem životě a ve světě. Je nám řečeno, že:

„Nemají-li členové Boží církve již dnes živé spojení se zdrojem veškerého duchovního růstu, nebudou na dobu žně připraveni. Nedbají-li na to, aby byly jejich lampy neustále připravené a hořely, nedostanou žádnou větší milost v době, kdy ji budou obzvláště potřebovat. Pouze ti, kdo neustále, znovu a znovu přijímají novou milost, budou mít tolik síly, kolik jí na každý den potřebují a kolik jí jsou schopni využít. Neočekávají, že v budoucnosti obdrží zvláštní duchovní moc, která je vybaví zázračnými schopnostmi, nezbytnými pro záchranu lidí, ale denně se odevzdávají Bohu, aby je mohl činit použitelnými nástroji. Každý den využívají příležitosti ke službě, které se jim v okolí nabízejí. Každý den svědčí o Pánu, ať se nacházejí kdekoli –

při běžných pracích v domácím prostředí, nebo při veřejně prospěšné činnosti.“ (AA 55)

V horní místnosti se učedníci oddali úkolu přinést evangelium světu. Osobní agendu dali stranou a rozhodli se v první řadě dokončit Kristův plán. Své osobní plány podřídili velkému plánu svého Pána. Opustili své lidské ambice, aby pohnuli dopředu s plánem Kristovým zachránit lidstvo. Horlivě se dělili o dobrou zprávu o Kristu, který proměnil jejich život. Jediná touha spolkla všechny ostatní – totiž naplnit Kristovo poslání a zvěstovat poselství světu.

Co je tvůj největší životní touhou? Toužíš po daru Ducha svatého, aby zmocnil tvoje svědectví? Dělíš se pravidelně o svoji víru s ostatními? Kdybys byl soudem souzen proto, že ses dělil o víru s ostatními, měli by proti tobě dost důkazů, aby tě usvědčili? Duch svatý v pozdním dešti bude vylít na ty, kdo svědčí o Ježíši, aby jeho dílo na zemi mohlo být dokončeno a abychom mohli jít domů. Chceš si znovu ve svém životě utřídit své priority a dát Bohu slib, že chceš být jeho věrnějším svědkem? Jsi ochoten se odevzdat Duchu svatému, aby tě použil tak, jak bude chtít, abys byl jeho svědkem? Jsi ochoten odložit své vlastní plány a oddat svůj život jediné věci, na které opravdu záleží a to je získání ztracených pro Ježíše? Naše životní okolnosti se různí. Rozdílné jsou i naše pracovní a rodinné odpovědnosti. Všichni nemohou dělat totéž. Jednoduše ale řekni Bohu, že toužíš po tom, dělit se o jeho lásku a jeho slovo a pros jej, aby tě vedl.

Z pohledu Ducha prorocství

Pozorně si prostuduj následující oddíl z knihy Poselství pro kazatele (TM 511-512; 174-176)

Boží vůlí pro nás, kteří dnes žijeme, je prosit o Ducha svatého. Pros o jeho požehnání. Je čas, abychom byli vroucnější a oddanější. Je nám svěřeno těžké, ale radostné a slavné dílo – zvěstovat přicházejícího Spasitele ztracenému a v temnotě se nacházejícímu světu. Máme zvěstovat zvláštní pravdy pro tuto dobu. (str. 512) Pro tento úkol je vylití Ducha svatého naprosto nezbytné. Měli bychom o něj prosit. Pán očekává, že o něho prosit budeme. Dosud jsme neprosili celým srdcem.

Co mohou říci svým bratrům ve jménu Páně? Jak velkou část našeho úsilí jsme vykonali v souladu se světlem, které nám Pán seslal? Nemůžeme být závislí na formách a vnější mašinerii. To, co potřebujeme, je oživující vliv Ducha svatého. „Ne silou ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin.“ (Zach 4,6) Neustále se modlete, bděte a pracujte v souladu se svými modlitbami. A když se modlíte, věřte a důvěřujte Bohu. Žijeme v době pozdního deště. Pán chce v hojně míře udělit svého Ducha.

....

Pokud se dovoláváme zaslíbení Ducha svatého ve víře, (str. 175) pak sebou přinese všechna další požehnání. Díky obratným úskokům nepřítele je mysl Božího lidu, jak se zdá, nechápavá a není schopná si Boží zaslíbení přivlastnit. Zdá se, že se domnívají, že na žíznivé duše spadne jen malá sprška milosti. Lid Boží si zvykl spoléhat jen na vlastní úsilí, a že z nebe může počítat jen s malou pomocí. Výsledkem je to, že mají jen málo světla, které by přinesli jiným lidem, kteří hynou v bludu a temnotě. Církev byla dlouho naplněná pouze trochou Božího požehnání. Věřící necítili potřebu dosáhnout výsad, které byly pro ně zakoupeny za nekonečnou cenu. Jejich duchovní síla byla slabá, jejich zkušenosti trpasličí a zmrzačené a jsou diskvalifikovaní pro dílo, které Pán po nich požadoval. Nejsou schopni představit velké a slavné pravdy Božího svatého slova, které by přesvědčily a obrátily duše skrze působení Svatého Ducha. Moc Boží čeká na jejich prosby a přijetí. Pak přijdou žně radosti těm, kteří rozsévají svaté símě pravdy. „Ten, který chodí, aby drahocenné símě rozhodil, ten se jednou s jásotem vrátí, aby své snopy shromáždil.“ (Ž 126,6)

Z chování církve získal svět domněnku, že Boží lid je naprosto bez radosti, že služba Kristu je neatraktivní a že trocha Božího požehnání je udělována příliš draze. Zdůrazňováním našich zkoušek a těžkostí chybně reprezentujeme Boha a Pána Ježíše. Cesta k nebi se zdá neatraktivní díky temnotě, která oklopuje duši věřícího a mnozí se zklamaně odvracejí od služby Bohu. (str. 176) Ale když takto představují Krista, jsou to vůbec věřící? Skuteční věřící spoléhají na Boží zaslíbení a Duch svatý je nejen jejich karatelem, ale i utěшитelem.

Pokud si chce křesťan vybudovat silný a souměrný charakter, pokud má být skutečně vyvážený ve své náboženské zkušenosti, musí nejdříve vybudovat solidní základ. Jen tak bude člověk připraven naplnit požadavky pravdy a spravedlnosti, jak jsou představeny v Bibli, protože bude podpírán a posilován Božím Duchem. Pravý křesťan spojuje dohromady něžné city s neochvějnou věrností Bohu. Nikdy se nestane zrádce posvátné důvěry. Ten, kdo je naplněn Duchem svatým, má velkou kapacitu srdce a rozumu spolu se silou vůle a předsevzetí, která jsou nepřemožitelná.

Aplikace Božích rad

Je vylití pozdního deště budoucí událostí, která výhradně záleží na Bohu? Je vylití Ducha svatého v době konce něčím, na co máme nečinně čekat, dokud nepřijde ta pravá chvíle? Čeká Bůh s vylitím Ducha svatého na nějaký okamžik, až se naplní nějaké události předpovězené proroky? V dnešní kapitole si všimějme načasování vylití Ducha svatého.

1. Jakou radu dostáváme v Božím slově ohledně daru Ducha svatého? (Zach 10,1; Oz 10,12)

2. Kdy je čas pozdního deště? (TM 511-512)
3. Jaký důsledek má nedostatek moci Ducha svatého? (TM 174-175)
4. Jaké zaslíbení, týkající se daru Ducha svatého, jsme od Pána dostali? (TM 175)

Celé nebe očekává vylití Ducha svatého. Pokud hledáme Boha v pokoře, vyznáváme své hříchy, koříme svá srdce a podřizujeme svůj život záměru stanovenému Bohem, Bůh se projeví mocně. Udělá pro nás to, co my sami pro sebe nejsme schopni udělat. Jeho láska pak bude zjevena světu. Množství se bude radovat v jeho pravdě. Dílo na zemi bude brzy dokončeno a Pán Ježíš přijde.

Hledání hlubší zkušenosti

Toužíš po hlubší zkušenosti s Bohem? Cítíš potřebu, aby Duch svatý mocně působil ve tvém vlastním životě? Chceš se podílet s Kristem na závěrečném díle na konci dějin v závěru pozemské historie? Toužíš po vylití Ducha svatého v pozdním dešti a dokončení díla Božího na zemi?

V deseti kapitolách této knihy jsme studovali, jak se připravit na vylití Ducha svatého v pozdním dešti. Duch svatý se dotýkal našich srdcí. Cítili jsme jeho přítomnost. Vedl nás k hlubšímu odevzdání. Návyky a postoje, kterých jsme si ani nebyli vědomí, najednou vyplavaly na povrch. Hříchy, kterých jsme se dlouho drželi, byly odloženy. Klekávali jsme před Bohem, činili jsme pokání ze svých hříchů a vyznávali, kolikrát jsme ho zarmoutili. Viděli jsme, jak při našich setkáních je přítomen a ze setkání jsme se vraceli duchovně povzbuzení a duchovně obnovení.

Možná si říkáš, jak si tuto zkušenost udržet? Co konkrétního mám nyní dělat, abych si udržel hluboké společenství s Bohem? Naštěstí, jsou zde některé věci, které můžeme dělat. Ve dnech co jsou před tebou, můžeš dělat tři konkrétní věci, abys dále duchovně rostl do podoby Pána Ježíše.

1. Odděl si každý den určitý čas k modlitbě. Když budeš poklekat před Jeho trůnem, denně ti bude udílet svého Ducha. Dovolávej se zaslíbení z Lk 11,13: „Jestliže vy, kteří jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kteří ho prosí.“ Vyber si přítele modlitebníka, nebo se připoj k modlitební skupině a každý týden se spolu setkávejte. Modlitební setkání se stanou kotvou tvé víry. Rozhodni se každý den trávit čas studiem Božího slova. Duch svatý nás naplní svou přítomností, když naplníme svou mysl Božím slovem. Jsme změnění, proměnění a obnovení Božím slovem. Apoštol Petr, který prožil život proměňující letnice, připomíná křesťanům, že jim byla dána „vzácná a veliká zaslíbení, abyste skrze ně získali účast na Boží povaze a unikli zkáze, do níž se svět ve své žádostivosti rítí.“ (2.Pt 1,4) Toužíš zaměřit celý svůj

život na Pána Ježíše a budeš přemýšlet o Jeho životě, jak je popsán v evangeliích? Tebe samého pak bude inspirovat jeho láska a povede tě dál na cestě víry. Osobní ztišení u Božího slova je základem pro skutečný duchovní růst.

2. Ať je vydávání svědectví součástí tvého každodenního života. Hledej příležitosti, kdy by ses mohl podělit o svoji víru. Křesťané co svědčí, jsou křesťané, kteří rostou. Zapoj se do služby v oblasti vlastního sboru. Protože je „blahosladenější dávat než brát“ (Sk 20,35), když se děláš o Ježíšovu lásku s druhými, patříš mezi „blahosladenější“. Vydávání svědectví hubí sobectví až na smrt. Vede nás k hlubší závislosti na Bohu. Vede nás na kolena, abychom hledali jeho sílu a pak zase k Bibli, abychom získali odpovědi na otázky, které nám lidé kladou. O letnicích bylo záměrem Ježíšových zaslíbení posílení učedníků, aby zanesli evangelium do světa prvního století. Smysl vylití Ducha svatého v poslední generaci je posílit Boží lid, aby dílo dokončil – tedy posílit církve ke svědectví.

Chceš se podílet na něčem velikém a pracovat pro Boha? Chceš se připojit k duchovně rostoucím členům církve, kteří hledají Boha na modlitbě, dávají přední místo studiu Božího slova a vydávání svědectví?

Jestli po tomto toužíš, chceš se sklonit na modlitbě právě nyní a Bohu se odevzdat? Když to učiníš, náš Pán odpoví z nebe a mocně pohne tvým životem. Modlím se za to, ať Duch svatý naplní tvůj život a abys byl Božím vyslancem k oživení ve vlastní rodině, místním sboru i ve tvém okolí.